

ΝΕΑ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΚΑΙ ΤΕΡΗΝΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ, Γ. Α. ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ, Γ. ΒΟΝΤΖΙΔΗΣ, ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΠΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΦΥΛΛΙΔΙΟΝ Β'. 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1860.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ. — Οι Φυσιολογίαι και ο Ἀθεϊσμός. — Παιδαγωγία πρὸς τὴν τοῦ πλησίον ἀγάπην ἀρίστη, καὶ κοινωφελεστάτη. — Ποίημα τοῦ Ἀμερικανοῦ ποιητοῦ Hallek), ἑλληνικὴν ἔχον ὑπόθεσιν. — Περὶ προλήψεως ἢ προκαταλήψεως. — Περὶ τῆς νύμφης Ἠχῶς τῆς μεταμορφωθεῖσης εἰς ἦχον ἢ τοῦ Ναρκίσσου τοῦ μεταβληθέντος εἰς ἄνθος. — Τὰ θεάτρα τῆς Ἀνατολῆς. — Περὶ κοκκάλων. — Περὶ εὐγενείας. — Περὶ Γοήτων. — Διάφορα. — Παροιμίαι δημῶδεις (συνέχεια). — Ὁ ψευδὴς Ἀδάμας (διήγημα ἠθικὸν διὰ τὰς νεάνιδας συνέχεια).

Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΑΠΟ 1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΚΑΙ ΛΗΓΟΥΣΙ ΤΗΝ 31 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Σμύρῃ . . .	μετρ. ἀργυρᾶ	3	Ἐν Γαλλίᾳ . . .	Φραγ.	18
Εἰς τὰ λοιπὰ τοῦ			Ἐν Ἰονίᾳ πολιτεία . . .	Σελίν.	14
Κράτους μέρη . . .	»	3½	Ἐν Ἀγγλίᾳ . . .	»	16
Ἐν Ἑλλάδι . . .	Δραχ.	15	Ἐν Ῥωσίᾳ . . .	ῤούβ. ἀργυρᾶ	8
Ἐν Αὐστρίᾳ καὶ Γερμανίᾳ.	Φιορ.	8	Ἐν Ἡγεμονίαις . . .	Φιορ	8

ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΠΟΘΗΚΗΣ.

1860.

« Ο Χρήσιμ' εἰδὼς οὐχ' ὁ πολλ' εἰδὼς σοφός. »

ΕΤΟΣ Β'.

Ἐν ΣΜΥΡΝῃ, 1 Ὀκτωβρίου 1860..

Ἀριθ. 26

ΟΙ ΦΥΣΙΟΛΟΓΟΙ ΚΑΙ Ο ΑΘΕΙΣΜΟΣ.

Τῷ φίλῳ Διδασκάλῳ Κυρίῳ Gould.

Πολλοὺς ἤκουσαμεν λέγοντας ὅτι εἰ περὶ τὰς Φυσικὰς Ἐπιστήμας καταγιγόμενοι καθίστανται ἄθεοι. Ἡ κοινὴ αὕτη γνώμη εἶναι τὸ σὺν ἀληθείᾳ, ὅσον ἀληθεῖς ἦσαν οἱ ὡς ἐκ τρίποδος ἀπονενομημένοι περὶ Ἑλληνισμοῦ χρησιμοῦ τοῦ Φαλμεράδερ, Ἡ ἰδέα αὕτη ἐπήγαγε, κατ' ἐμὴν γνώμην, βεβαίως ἐκ τῆς διαγωγῆς ἀνοήτων τινῶν καὶ ἀθλίων ἡμιμαθῶν, οὐδόλως ἀξίων νὰ φέρωσι τὸ ἱερόν τοῦ Ἐπιστήμονος ὄνομα, εἰτινες, μὴ δυνάμενοι νὰ διακριθῶσιν ἄλλως πῶς καὶ νομίζοντες ὅτι μέγα τι κατορθῶσι, μετῴδωσι χλευαστικῶς, ὅταν ἤκουσῶσι προφερόμενον τὸ ἱερόν τοῦ Θεοῦ ὄνομα! Τοὺς τοιοῦτους νὰ περιφρονῶμεν μόνον πρέπει, καὶ ἐνεκα αὐτῶν δὲν πρέπει νὰ ἐγκαλωμεν καὶ προσάπτωμεν τὸ αὐτὸ ἐγκλήμα καὶ εἰς τοὺς ὀνόματι τε καὶ πράγματι ἐπιστήμονας. Ὁ ἀληθὴς ἐπιστήμων οὐχὶ μόνον δὲν εἶναι ἄθεος ἀλλ' ἐξ ἐναντίας εἶναι παντός ἄλλου βεβαίωτερος περὶ τῆς ὑπάρξεως ἑνὸς Θεοῦ Νοός πλάσαντος, διατάξαντος καὶ συντηροῦντος ἐν ἀκατανόητῳ σοφίᾳ τὰ στοιχεῖα τοῦ Σύμπαντος. Ἡ φιλοσοφία καὶ αἱ φυσικαὶ ἐπιστήμαι κατὰ τὸν μέγαν Βάκωνα ἐπιπολαίως μόνον σπουδαζόμεναι φέρουσι εἰς τὴν ἀθείαν, ἐνῶ καλῶς ἐκμανθάνομεναι φέρουσι κατ' ἀθείαν πρὸς τὸν Θεόν.

« Οὐχὶ μόνον ἡ περὶ τὰ φυσικὰ φαινόμενα, λέγει
 » ὁ μεγαλοφυῆς εὐτός ἀνὴρ, ὀχι μόνον ἡ περὶ τὰ
 » φυσικὰ φαινόμενα καὶ τὰς αἰτίας αὐτῶν σπου-
 » δῆ δὲν ἀπομακρύνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς
 » ἀναγνωρίσεως τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ καὶ
 » τῆς Προνοίας, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας πολλοὶ ἐκ
 » τῶν εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν τοιούτων καταγι-
 » νεμένων δὲν εὗρον ἀλλήν διέξοδον ἐκ τοῦ Λα-
 » θυρίθου τῶν τοσούτων ἐργασιῶν αὐτῶν, εἰμὴ
 » ἀναγνωρίζοντες ἑνα Θεόν καὶ μίαν Θεῖαν Πρό-
 » νοσίαν. Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ἡ Φυσικὴ ἐπιπολαίως
 » σπουδαζομένη στρεβλῶνει τὸν νοῦν πρὸς τὴν
 » ἀθείαν, ἢ θαθεῖα ὁμως καὶ ἐκτενεστέρα σπου-
 » δῆ καὶ γνώσις αὐτῆς ἐπαναφέρει τὸ πνεῦμα
 » πρὸς τὴν ἰσθηκίαν. Ὁ ἀθεϊσμός λοιπὸν ὅπως
 » δῆποτε θεωρούμενος εἶναι τέκνον τῆς ἀμα-
 » ρείας ἢ τῆς ἀνοητείας. (Baconi. Novum Orga-
 » num) » Ὁ περὶ τὴν φύσιν καταγιγόμενος, βλέ-
 » πων τὴν πάνσοφον, θαυμάσιον καὶ ἀκατανόητον
 » ἀρμονίαν καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλα σχέσιν καὶ ἀνα-
 » φορὰν, αἰτινες ἀρχέουσιν ἐν πᾶσι τοῖς κτίσμασιν,
 » εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν ἐκπληχθῆ καὶ μείνη τῇ
 » ἀληθείᾳ ὡς ἐμβρόντητος πρὸ τοῦ πάνσοφου τοῦ-
 » τοῦ διδραγνισμοῦ καὶ τὴν σχέσιν, ἀλληλουχίαν
 » καὶ ἀρμονίαν ταύτην εἶνε ἀδύνατον προσέτι νὰ
 » κατανοήσῃ, εἰμὴ παραδεχόμενος τὴν ὑπαρξίν
 » ὑπερτάτου τινὸς Νοός, ὄντος τινὸς παντοδύ-
 » ναμου, αἰωνίου, ἀθανάτου. Τὸ πᾶν συντρέχει
 » καὶ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἐν ἀπεδείξῃ

τούτο. «Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται τὸ ἔργον Θεοῦ.»

Ὁ κατὰ πρῶτον πλησιάζων καὶ εἰσερχόμενος εἰς τὸ ἀπέραντον τῆς φύσεως θεάτρον, κατ' ἀρχὰς ἐκπλήττεται ἐν τῇ ἀπεριγράπτῳ πληθύνει τῶν ἀναριθμητῶν ἀντικειμένων τὰ ὅποια τῷ παρουσιάζονται, καὶ τῶν ὁποίων τὸ σύνολον εἶναι ἀδύνατον ὁ ταπεινὸς καὶ ἀσθενὴς ἀνθρώπινος νοῦς νὰ συμπεριλάβῃ. Ὅταν ὁμως σπουδάζῃ τὰς γενικωτέρας αὐτῶν ιδιότητες, τοὺς κυριωτέρους αὐτῶν Νόμους, νόμους εἰς τοὺς ὁποίους ὅλα τὰ σώματα, ὅλα τὰ στοιχεία τῶν σωμάτων ὑπέκχουσι, ὅταν γνωρίσῃ τὸν διοργανισμὸν τῶν πολλακίς ἀδιοράτων καὶ μικροσκοπικῶν τούτων στοιχείων, καὶ ἴδῃ ὅτι ὅλα πρὸς τὸν αὐτὸν ἀρχικὸν σκοπὸν τείνουσι, ἢ ἐκπληξίς αὐτοῦ ἀποβαίνει ἐτι μεγαλειτέρα, καὶ τὸ γόνυ αὐτοῦ κλίνει αὐτὸ ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὸ ἔδαφος, καὶ τὸ βλέμμα καὶ αἱ χεῖρες αὐτοῦ υψοῦνται πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ πληροῦται ἀκατανοήτου καὶ ἀνεκφράστου τινὸς αἰσθήματος, καὶ ἡ πολλακίς βλασφημία αὐτοῦ γλῶσσα φελλίζει τὰς μεγάλας καὶ ἐπισήμους ταύτας λέξεις: ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΣΟΦΙΑ!

Ἄλλὰ φροῦδος ἐγὼ τί λέγω!! ὅλον τὸ βιβλίον τῆς φύσεως!... Μία μόνη σελίς, εἰς μόνος κλάδος τοῦ ἀπέραντου τούτου δένδρου, ὅπερ Φυσικαὶ Ἐπιστήμαι ὀνομάζονται, ἀρκεῖ νὰ ἐπιφέρει τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα!

Ὅταν ὁ Ἀστρονόμος σπουδάζῃ καὶ ἐννοήσῃ τὰς κινήσεις καὶ τὴν πορείαν τῶν οὐρανίων σωμάτων, τοὺς Ἡλίους, τὰ κέντρα ταῦτα τοῦ Φωτὸς ἐν τῷ μέσῳ τῶν Πλανητικῶν συστημάτων, καὶ τοὺς Πλανήτας κινουμένους περὶ αὐτοὺς αἰωνίως καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν καὶ ἀμετάβλητον τρόπον, ὅταν ἐννοήσῃ ὅτι ἡ μικρὰ ἡμῶν Γῆ ἠδύνατο νὰ ἦναι ἐτι μικροτέρα τῆς Ἡλλάδος ἢ τῆς Δημήτρος, εἴτε μεγαλειτέρα τοῦ Διὸς ἢ τοῦ Κρόνου, χωρὶς νὰ προξενήσῃ οὐδεμίαν εἰς τὸ Πλανητικὸν ἡμῶν Σύστημα ἀταξίαν, ἀλλ' ὅτι τότε τὰ ἐπὶ τῆς Γῆς φερόμενα καὶ οἰκοῦντα πλάσματα, ἐὰν ἔμεγον εἰς τὴν παρούσαν αὐτῶν κατάστασιν, ἤθελον χάσῃ πᾶσαν τὴν ἑαυτῶν ἰσορροπίαν, ἐπειδὴ τῆς δυνάμεως τῆς βαρύτητος τῶν σωμάτων οὐσῆς ἀναλόγου τοῦ ὄγκου αὐτῶν, ἐὰν ἡ γῆ ἦτο μεγάλη, ὅσον ὁ Ζεὺς, ὁ ὅπως τῶν δένδρων δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑψοῦται ἐκ τοῦ ἔδαφους πρὸς τὴν κορυφὴν αὐτῶν, ἵνα ζωογονῇ αὐτὰ, ὅλων τῶν ἐν τῷ κόλπῳ τῆς σφαίρας δυνάμεων τεινουσῶν νὰ συσσωρευθῶσιν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ἢ μωδῆς τῶν ζώων δύναμις ἤθελον ἀφανισθῇ τεινόντων ἀνεπαίσθη-

τως ἐνεκα τῆς βαρύτητος πρὸς τὸ κέντρον τῆς γῆς, καὶ οὕτως ἢ τόσον εὐκίνητος ἔλαφος ἤθελον εἶναι βαρυτέρα καὶ δυσκίνητοτέρα καὶ τοῦ ἐλέφαντος, ἢ μάλλον οὐδὲν τῶν παρόντων ζώων ἤθελον ὑπάρξει πλέον, διότι, αὐξηθέντες τοῦ ὄγκου τῆς γῆς, καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα αὐτῆς θέλει καταστῆ ἀναγκαιῶς πυκνοτέρα εἰς τρόπον, ὥστε οἱ ἀσθενεῖς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων πνεύμονες ἤθελον ἀδυνατεῖν νὰ ὑποφέρωσι τεύταν τὸν βαρῆν αἶρα. Ὅταν ὁ Ἀστρονόμος ἴδῃ καὶ ἐννοήσῃ ταῦτα δύναται νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς Προνοίας.

Ὁ Βοτανολόγος βλέπων τὴν θαυμασίαν τῶν φυτῶν κατασκευὴν, τὰ διάφορα ἐξῶν συνίστανται μέρη τεινόντα ἅπαντα πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, τὰς ρίζας ὅλ. πρὸς ἀπορρόφησιν τοῦ ὕδατος καὶ τῆς ὑγρασίας τοῦ ἔδαφους, καὶ τὰ φύλλα πρὸς ἀπορρόφησιν τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος τοῦ ἀέρος, διὰ τῶν ὁποίων γίνεται ἡ θρέψις τοῦ φυτοῦ τὸν διοργανισμὸν τοῦ ἀνθους εἰς ἄρβρον καὶ θῆλυ ἀναγκαιῶς πρὸς παραγωγὴν νέου φυτοῦ καὶ διατήρησιν τοῦ εἶδους τὰ ποικιλόχρῳ ἐκεῖνα καὶ τερπνὰ τοῦ ἀνθους ἴτοι τῆς Στεφάνης (stigma) πέταλα, τὰ ὅποια εἰς τὸν κενόν λατὸν φαίνονται ἀνευ ἀλλουτινὸς σκοποῦ εἰμὴ πρὸς τέρψιν τοῦ ὀφθαλμοῦ μόνον πλασθέντα, τὰ ὅποια ὁμως αὐτὸ γνωσκίει ὅτι προσίθονται τὴν συντήρησιν καὶ προύλαξιν τῆς σπερματίδος (ovule) τοῦ ὑπέρου (ovaire) καὶ τῶν στημόνων (stamine) τουτέστι τῶν ἄρβρονων καὶ θηλέων, ἢ τῶν γεννητικῶν τοῦ φυτοῦ ὀργάνων· βλέπων τὰ ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ αὐλοῦ (canal) διάφορα ἀγγεῖα, τοὺς διαφόρους ὄχτους, τὰ τραχεῖα, τὰ ἐλικειδῆ, τὰ κομβολογικεῖα ἢ κλ. ἀγγεῖα προωρισμένα νὰ ἀπορροφῶσι, παρασκευάζωσι, κατεργάζωνται καὶ διαμερίζωσιν εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ φυτοῦ τὸν ζωογόνον ὀπὸν ἢ χυμὸν (sève) βλέπων ὅτι τὰ τοσοῦτον ἀπ' ἄλλῃλων διαφέροντα ἀναριθμητὰ ταῦτα φυτὰ κατέχουσι χαρακτῆρας τινὰς κοινούς, οἵτινες συνδέουσιν αὐτὰ καὶ διαιροῦσιν εἰς συγχευόμενα, οἰκογενεῖας, γένη καὶ εἶδη, καὶ ὅτι τὰ φυτὰ τοῦ αὐτοῦ εἶδους, τοῦ αὐτοῦ γένους, τῆς αὐτῆς οἰκογενεῖας παρουσιάζουσι παντοῦ πάντοτε καὶ ἀμετατρέπτως τοὺς αὐτοὺς ἰδίους χαρακτῆρας, οἵτινες διακρίνουσιν αὐτὰ ἐξ ἄλλων ἄλλης οἰκογενεῖας, γένους καὶ εἶδους φυτῶν, ἐξετάζων τὴν κατασκευὴν, τὰς ιδιότητας καὶ τὰ στοιχεία τῆς Γύριδος (ovule) καὶ τῶν ὠαρίων, τὸν τρόπον καθ' ὃν γίνονται οἱ γάμοι τῶν ἀνθῶν, τὰς διαφόρους περιόδους τοῦ φυτοῦ καὶ τοῦ ἀνθους, καὶ τὰς μεταμορφώσεις ἀπὸ κοτύλης εἰς ρίζαν, στέλεχος, κλώνους, ἄνθος καὶ καρπὸν, δύναται νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τοῦ Πλάστου;

Ὁ Φυσικὸς (Physicien) σπουδάζων τὰς γενι-

κὰς καὶ μερικὰς τῶν σωμάτων ιδιότητας, τοὺς νόμους τῆς βαρύτητος, τῆς ὕδροστατικῆς, τῆς ὕδροδυναμικῆς, τῆς θερμότητος, τοῦ Φωτὸς, τοῦ Μαγνητισμοῦ, τοῦ Ἠλεκτρισμοῦ νόμους καὶ ιδιότητας, ἀνευ τῶν ὁποίων οὐδεμία ἰσορροπία, οὐδεμία κίνησις τῶν σωμάτων δύναται νὰ ὑπάρξῃ, — δύναται νὰ ἐρηθῇ τὴν ὑπαρξίν τῆς Προνοίας;

Ὁ Ζωολόγος ἐτάζων καὶ σπουδάζων τὸ ἀπέραντον πλῆθος τῶν ζώων, τὰ ὅποια ἐπιπολαιῶς ἐταζόμενα φαίνονται τόσον διαφέροντα ἀλλήλων διὰ τῆς διαφορᾶς τῶν χρωμάτων καὶ δερμάτων αὐτῶν, διὰ τοῦ κολλοσαίου μεγέθους τῶν μὲν καὶ τῆς μικροσκοπικῆς σμικρότητος τῶν δὲ, τῶν ὁποίων ὁμως βαθύτερα σπουδῇ καὶ γνώσις, σπουδαῖα ἔρευνα περὶ τὰ ὄργανα καὶ τὴν κατασκευὴν (anatomie) ἐκάστου ὄντος, πλησιάζει παραδόξως πρὸς ἀλλήλα· ὅταν ἴδῃ τὴν τῶν ὀργάνων αὐτῶν ἐντέλειαν, τὴν τάξιν τῶν λειτουργιῶν αὐτῶν ὅταν ἴδῃ ὅτι ἀπὸ τῆς φαλακῆς μέχρι καὶ τῶν ἄλλων ἐκεῖνων γιγαντιαίων κητῶν, ἅτινα καὶ τὰ μεγαλύτερα τῶν τῆς γῆς ζώων, μέχρι τοῦ Ἀκάρως (Carcass) καὶ τῶν λεπτοφυεστέρων καὶ μικροσκοπικωτέρων ζωύφιων, τὰ ὅποια ἐνεκα τῆς σμικρότητος αὐτῶν δὲν δύναμεθα νὰ διακρίνωμεν διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ, ὅλα τὰ ζῶα ἔχουσι τὸν αὐτὸν ἀρχικὸν διοργανισμὸν, τροποποιούμενον ὁμως πρὸς τὸν τρόπον τοῦ ζῆν καὶ τὰ ἔθη ἐκάστου ζώου, καθ' ὅσον εἶναι προωρισμένο· ἵνα ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἢ ἵνα βυθίζηται ἐντὸς τῶν ὕδατων, ἢ ἵνα ἀνυψῶνται εἰς τοὺς ἀέρας· ὅτι τὰ τοσοῦτον διαφόρως κατὰ τὸ φαινόμενον συντεθειμένα ταῦτα ὄντα κατέχουσι γενικὸς τινὰς χαρακτῆρας, κοινούς εἰς αὐτὰ τε καὶ τὰ ἄλλα ἐνὸργανα σώματα, τουτέστι κοινούς εἰς τε τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ, χαρακτῆρας, αἵτινες, συνιστῶντες τὴν Φυσικὴν λεγομένην Ζωὴν (Vie vegetative) διαιροῦνται εἰς δύο γενικὰς καὶ μεγάλας λειτουργίας, τὴν τῆς θρέψεως, σκοπὸν ἐχούσης τὴν συντήρησιν τοῦ Ἀτόμου, καὶ τὴν τῆς Ἐπιγονῆς (Reproduction), σκοπὸν ἐχούσης τὴν συντήρησιν τοῦ εἶδους, ὅτι ἐκτὸς τῶν κοινῶν τούτων εἰς αὐτὰ τε καὶ τὰ φυτὰ χαρακτῆρων, τὰ ζῶα κατέχουσι δύο ἄλλους χαρακτῆρας ἰδιάζοντας αὐτοῖς μόνοις, δύο λειτουργίας συνιστώσας τὴν Ζωὴν κητὴν λεγομένην Ζωὴν (Vie animale) αἵτινες εἰσι ἡ Κινητικὴ καὶ ἡ Νοητικὴ ἢ Αἰσθητικὴ δύναμις, καὶ τῶν ὁποίων στεροῦνται τὰ φυτὰ· ὅτι τῆς γενικωτέρας π.χ. τῶν λειτουργιῶν, τῆς θρέψεως ὑποδιαιομένης εἰς ἄλλας μικροτέρας λειτουργίας, εἰς τὴν τῆς Πέψεως, Ἀπορρόφησης, Κυκλοφορίας Ἀναπνοῆς ἢ Αἱματώσεως, τῆς Ζωϊκῆς θερμότητος καὶ τῆς

καθ' αὐτὸ θρέψεως, ἅπαντα αὐτὰ αἱ λειτουργίαι ἐνυπάρχουσιν εἰς ἅπαντα τὰ Ζῶα, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ὁμως τροποποιημένα ἀναλόγως τῆς διαίτης τοῦ Ζώου, τοῦ ἐντερικοῦ Σωλήνος π.χ. τοῦ λέοντος διαφέροντος κατὰ τὸ μήκος τοῦ τῆς ἐλάφου ὄντος τοῦ σωλήνος πρώτου βραχυτέρου τοῦ τῆς δευτέρας, ἐπειδὴ ὁ λέων ζῶν διὰ κρέατος, δηλαδὴ διὰ πλουσίας κατὰ ὀρεπτικὰς οὐσίας ὕλης, δὲν ἔχει ἀνάγκην μακρᾶς καὶ ἐκτεταμένης πρὸς πέψιν μηχανῆς, ἐν ᾧ τὸ ἐναντίον συμβαίνει εἰς τὴν ἐλάφον καὶ τὰ ἄλλα χορτοβόρα ζῶα, ὅτι τὰ τοσοῦτον ἀντίθετα φαινόμενα Ζῶα καὶ πεπλασμένα κατὰ τὸ αὐτὸ γενικὸν σχέδιον καὶ πεπρωκισμένα διὰ γενικῶν μερικῶν καὶ ἀτομικῶν χαρακτῆρων, οἱ ὅποιο διατάσσουσιν αὐτὰ καθὼς καὶ τὰ φυτὰ εἰς συγχευόμενα (embranchement) Κλάσεις Οἰκογενεῖας, Γένη καὶ εἶδη, διαιροῦντες οὕτως αὐτὰ εἰς Σπονδυλωτὰ (Vertebres) Ἀρθρωτὰς (Articulés) Μαλέκια (Mollusques) καὶ Ζωόφυτα, τῶν Σπονδυλωτῶν ὑποδιαιομένων εἰς θερμόαιμα καὶ Κρύαιματῶν θερμοαίμων ὑποδιαιομένων εἰς Μαστοφόρα καὶ ὠογόνα ἢ πτηνὰ καὶ τῶν μαστοφόρων ἀνθυποδιαιομένων εἰς δίχειρα, τετράχειρα, σαρκόβορα (arnassier) σαρουπιόφορα (charoupiers) τρωκτικὰ (rongeurs) Νωδὰ (edintés) παχύδερμα μηρύκασοντα καὶ ἀμφίβια καὶ οὕτω καθεξῆς, ἵνα μὴ ἀναριθμώμεν ὅλας τὰς διαίσεις ὑποδιαίσεις καὶ ἀνθυποδιαίσεις τῶν Ζώων.

Ὅτι ὅλαι αὐτὰ αἱ διαίσεις δεικνύουσι τὸν αὐτὸν προτεθέντα σκοπὸν, ἀποδεικνύουσι στενήν πρὸς ἀλλήλας σχέσιν καὶ ἀλληλουχίαν ὅτι οἱ ἰδιάζοντες ἐκάστη κλάσει, καὶ οἰκογενεῖα χαρακτῆρες εἰσι τόσον τρανοὶ, καὶ ἀναλλοίωτοι, ὥστε ὁ βαθύνοος καὶ καλῶς ἐκμαθὼν αὐτοὺς δύναται νὰ ἀνακράξῃ μετὰ τοῦ Μεγαλοφυοῦς Οὐενεῖ « Δότε μοι μόνον τὸν ὀδόντα, ἢ τὸν ὄνυχα ἢ τὸ ῥάμφος ἐνὸς ζώου καὶ νὰ σὰς περιγράψω ὅλον τὸ Ζῶον. » ὁ Ζωολόγος, λέγομεν, ὁ σπουδάζων καὶ παρατηρῶν ὅλα ταῦτα τὰ θαυμάσια, δύναται νὰ μὴ ἐρωτήσῃ ἑαυτὸν τίνα τρόπον ἄρα ταῦτα πάντα ἐπλάσθησαν;

(Ἐπετα συνέχεια.)

Ἡ παιδαγωγία πρὸς τὴν τοῦ πλησίον ἀγάπην ἀρίστη, καὶ κοινωφελεστάτη.

Ὁ ἡ ἀρίστη καὶ ὠφελιμωτάτη πρὸς τὴν ἀγάπην τοῦ πλησίον παιδαγωγία καὶ ἀσκήσις! Ἐὰν ἴδῃς τὸν μόσχον ἢ τὸ πρόβατον, ἢ τὸν ὄνον τοῦ ἀδελφοῦ σου πλανώμενα, ἐπίστρεψαί

τα. Περὶ πάντα καθ' ὁδὸν, ἀνασῆκωσαι τα. Ἐάν εὐρης τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ, ἢ ἄλλο τι, ὃ, τι ἔχασεν ἔπαράίτω, καὶ δός το. (α) τοιουτοτρόπως φαίνεται ἀληθινὸς πλησίον. Τότε δείχνεις τὴν πρός τὸν ἀδελφόν σου ἀγάπην ἐπιμελούμενος τὰ ἐκείνου, καθὼς καὶ τὰ σά, βεβαιώνεις ἐμπράκτως ὅτι ἀγαπᾷς ἐκείνον, ὡς σεαυτὸν. Σημείωσε δὲ καὶ τοῦτο ὅτι ἐκτός τοῦ καλοῦ καὶ ἐπανητοῦ, περὶ τὰ τοιαῦτα ἔργα, εὐρίσκεται ἅμα συνημμένον καὶ τὸ ἐπικερδὲς καὶ συμφέρον. Διότι, ἐπειδὴ εἶναι κοινὴ ἡ ἐντολὴ καὶ παραγγελία, ἔχεις καὶ σὺ τὰ σὰ κτήνη καὶ κτήματα, ἀσφαλτέστερον φυλαττόμενα καθότι τὸ αὐτὸ χρέος τὸ ὁποῖον σὺ ἔχεις, εἰς τὸ νὰ προνοῆς καὶ νὰ φυλάττης τὰ τῶν ἄλλων, τὸ αὐτὸ ἔχουσι καὶ οἱ ἄλλοι πάντες, εἰς τὸ νὰ προνοῶσι, καὶ νὰ φυλάττωσι τὰ σὰ. Μακάριον τὸ ἔθνος, εὐδαίμων ἡ πόλις, ὅπου ἐπικρατεῖ καὶ τίθεται εἰς πρᾶξιν τὸ τοιοῦτον ἔθος. Τὸ ἔθνος, ἡ ἡ πόλις ἐκείνη, ὡς μία κοινὴ πατριά, ἡ οἰκογένεια, διαγίγει ἐν παντελεῖ ἀσφαλεῖ εἰρηνικῇ, καὶ ἀτάραχος, καὶ ἀνεπηρέαστος.

Εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιχωριάξῃ ἡ ἀρπαγὴ καὶ ἡ βία, ἡ κλοπὴ καὶ ἡ ἀδικία, τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ἀπάτη, καὶ ἡ δολιότης καὶ ἡ πανουργία, καὶ ἡ ἐπιβουλὴ καὶ ἡ συκοφαντία, ἐκεῖ ὅπου κατορθοῦται τὸ προειρημένον παράγγελμα; ἠθικῶς ἀδύνατον.

Ἐκ τῶν τοῦ Δευτερονομίου ἐπιστάσεων τῆς φιλοθεοῦ ἀδολεσχίας.
Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρου.
Σ. Ν.

Ο ΜΑΡΚΟΣ ΒΟΤΖΑΡΗΣ. (1)

Περὶ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὴν περρουρημένην σκηνὴν τοῦ Ὁ Τούρκου ὠνειρεύετο τὴν ὥραν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ Ἑλλάς, κλίνουσα ἰκετευτικὸν γόνυ, ἐμελλε νὰ τρέμῃ εἰς τὴν δυνάμιν του. Τὰ

(1) Δωτ. KB 1 4.

(1) Τὸ ἀνωτέρω ποίημα τοῦ περὶ ὠνύμου Ἀμερικανοῦ ποιητοῦ Hallek, ὅτε τοιοῦτο πρὸς τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἐθυσμάθη ὡς ἀριστοίτητος, καὶ καθὼς πραγματευόμενον ἐθνικὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐνδοξον, τοῦ Μάρκου Βότζαρη τὸν θάνατον, μεγάλως ἐνδιαφέρουσι εἰς πάντα Ἑλληνα, ἐδημοσίευσεν ἐν Ἑλλάδι καὶ μετὰ ταῦτα ὁ ἀξέστιμος ἀμογενὴς Κ. Γ. Κανάλης ἐκ Ζακύνθου. Ὁ Κύριος οὗτος ἐπὶ ἐξέτα ἔτη ζήτας ἐν Βοστώνῃ τῆς Ἀμερικῆς ἐμπορευόμενος, συνεσχέτισθη ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ μετὰ τῶν ἐπιστημοτέρων συγγραφέων καὶ φιλελλήνων Ἀμερικανῶν οἷον δ Irving, Everett, Felton, Hallek, Bryn, Louis fellow καὶ πολλοὶ ἄλλοι, καὶ ἔγραψε πολλὰς

τρόπων κατὰ τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τὸν ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης καὶ ἐν τῇ αὐλῇ. Εἰς τὰ ὄνειρα αὐτοῦ ἠκουάετο τὸν παιᾶνα τοῦ Θριαμβοῦ του. Τότε ἐφόρει τὴν δακτύλιον σφραγίδα τοῦ Μονάρχου του τότε βαρῦς ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Μονάρχου του, ὡς βασιλεὺς τοσοῦτον ἀλλόκοτοι οἱ στοχασμοὶ αὐτοῦ καὶ ποιητικώτεροι ὡς τὸ πτηνὸν τοῦ Παραδείσου.

διατριβὰς ἐν ταῖς ἐπιστημοτέροις ἐφημερίσι τῆς Βοστώνης. Ὅτε ὁ ἐκδότης ἐφημερίδος τινὸς τῆς Νέας Υόρκης ἔγραψε κατὰ τῆς σήμερον ἔκλ. γλώσσης ὡς διῆεν μὴ ξαρκαστὸν καὶ ὁ Κύριος Κανάλης ἀπήντησεν αὐτῷ ἀποδείξας τὴν στενὴν σχέσιν, ἣν μετὰ τῆς ἀρχαίας ἔχει ἡ νεωτέρα ἐν τῷ φιλολογικῷ δὲ τούτῳ ἔργῳ πολλοὶ ἔσχε τὸν ὑπὲρ τῆς γνώμης αὐτοῦ καὶ ἔλος, ὅτι τὸ ζήτημα ἔφθασε μέχρι τοῦ Παρισίου. ὁ Καθηγητὴς τῆς Νεοελληνικῆς φιλολογίας Κύριος Παιε, ὅστις ἐμ θύευσεν πρὸς τὸν ἀσπίδω. Ἀδελματίῳ Καραγιῆ ἔγραψε πρὸς ὑποστήξιν τῆς γνώμης τοῦ Κυρίου Κανάλη. Ἀλλ' ὁ ῥηθεις ὁμογενὴς μετέφρασε προσέτι Ἀγγλίστι τὸν εἰς τὴν Ἑλευθερίαν, Ἕμνον τοῦ Σολωμοῦ. Ὁ Κ. Κανάλης τοιοῦτο ἐφείκυσεν ἐπὶ τέλους τὴν ἀραθὴν περὶ αὐτοῦ ὑπόλειψεν τῶν ἀρίστων τοῦ Νέου Κόσμου, ὡς πρὸς τιμὴν τοῦ ἔθνους ὡς ἀνήκε, ὡς ἰσθὴ ἐσχατῶν καὶ Ἠρόξενος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐν Πάτραις τῆς Ἑλλάδος. Ἴδου δὲ τι περὶ αὐτοῦ ἔγραψε τὴν 28 ἔβουλιον παρελθόντος ἡ ἐπίσημος ἐφημερίς τῆς Βοστώνης. ὁ Ἠρόξενος διώρισε τὸν Κ. Γ. Κανάλην ἐκ Βοστώνης. (καθότι ἐπολιτογράφ. Ἀμερικανὸς, δηροῦτος,) πρὸς τὸν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐν Πάτραις τῆς Ἀμερικῆς, Ἑλλάδος, ὁ Κύριος Κανάλης εἶναι κάτοχος τῶν ἀναγκαίων προσόντων πρὸς τοιαύτην θέσιν ἔχει μὲν Ἑλληνικὴν γέννησιν, ἀλλὰ διέτριψεν ἐν τῇ χώρῃ ταύτῃ ἐπὶ τινα ἔτη καὶ ἐντελῶς γινώσκει τὸ πνεῦμα τῶν ἐκκαθηρῶν μας, οἱ καὶ πληρέστατα συμφερούσι. Αὐτὸς ἐγένετο ἐντελῶς κύριος, (fully mastered) τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης, καὶ πάλαι τῶν διατριβῶν αὐτοῦ ἴσως δὲ μεταφράσεων. ἐπλοῦτισαν τὰς στήλας μας. Λυπούμενοι διὰ τὴν ἀνυχώρησιν αὐτοῦ, μετὰ τῶν πολλῶν ἐνταῦθα φίλων του, εὐχόμεθα αὐτῷ τὴν ἀφροωτέραν ἐπιτυχίαν ἐν τῷ ἐμπορικῷ σταδίῳ ἔπειρ πρὸ αὐτοῦ ἠνέφεται κτλ. x

Καὶ τοι δὲ, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, ἐλάβομεν παρὰ τοῦ Κ. Κανάλη ἐντυπον τὴν πρὸ αὐτοῦ δημοσιευθεῖσαν Ἑλληνικὴν μετάφρασιν, ἣν πρὸ ἡμῶν πολλοὶ ἐπισδοκίεσαν. ὅπως γένηται καταληπτότερον τὸ πρωτότυπον, ὅπερ ἔχομεν ὑπ' ὄψιν, ἐπεκινύσαμεν αὐτὴν μεθέρμηθεν ὡς μὴ ἄλλοι κατ' ἔνοιαν. Ὅπου δὲ τὸ Ἀγγλικὸν κείμενον τοῦ ποιήματος (κατὰ τὸ ἀντίγραφον ὃ ἔδοτο ὁ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ῥοκέστερ τῆς Ἀμερικῆς, καθηγητὴς Κένδρικ τῷ Κ. Σ. Κασιμάτῃ) φαίνεται ἐλλειπεῖς, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει παρελόσομεν τὴν μετάφρασιν τοῦ Κυρίου Κανάλη, ὡς εἶχεν.

(2) Τοῦτο τὸ μέρος τοῦ ποιήματος ἐλήφθη πρὸς τῆς δημοσιεύσεως μεταφράσεως τοῦ Κ. Κανάλη, καθότι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ ἄνω μνηστὴν ἀντίγραφον ὅπερ ἔχομεν ὑπ' ὄψιν.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὰς σκάς τοῦ δάσους ὁ Βότσαρης παρέταττε τὸ ἐκ Σουλιωτῶν τάγμα του, ὄντων πιστῶν ὡς ὁ χάλυψ τῶν δεδοκιμασμένων λεπίδων των, καὶ ἡρώων τὴν καρδίαν καὶ τὴν χεῖρα. Ἐκεῖ ἔστησαν αἱ χιλιάδες τοῦ Σέρξου ἐκεῖ τὸ χῶμα χαρωπὸν κατέπιε τὸ αἷμα των τὴν ἡμέραν τῶν πάλαι Ἡλαταιῶν. Καὶ τώρα πάλιν ἐπνευσαν ἐκεῖ τὸν ἀγέρωχον ἀέρα οἱ υἱοὶ τῶν πατέρων, οἵτινες ἐνίκησαν ἐκεῖ μὲ βραχίονα ἐπιπέσειον ἵνα κτυπᾷ, καὶ ψυχὴν ἵνα τολμᾷ τοσοῦτο προθύμως καὶ ἰσχυρῶς ὡς περ ἐκεῖνοι.

Μία ὥρα παρήλθεν ὁ Τούρκος ἐξύπνησε—τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο ὄνειρον ἦτο τὸ ὑστερον αὐτοῦ ἐξύπνησεν ἵνα ἀκούσῃ τοὺς σκοποὺς αὐτοῦ κράζοντας εἰς τὰ ὄπλα! ἔρχονται! οἱ Ἕλληνας! οἱ Ἕλληνας! ἐξύπνησεν ἵνα ἀπεθάνῃ ἐν τῷ μέσῳ φλογῶν καὶ καπνοῦ καὶ στεναγμῶν καὶ κρουσμάτων ξιφῶν καὶ πυρροβολισμῶν θανατηφόρων οἵτινες ἐπιπτον πυκνοὶ καὶ συχνοὶ, ὡς οἱ κεραυνοὶ ἐκ τῶν νεφῶν τῶν ὀρέων, καὶ ἠκούοντο μετὰ φωλῆς δυνατῆς ὡς σάλπιγγος ὁ Βότσαρης ἐνεθάρρυνε τὸ τάγμα του «κτυπάτε διὰ τοὺς ναοὺς καὶ τὰς ἐστίας σας κτυπάται διὰ τοὺς γλοεροὺς τάφους τῶν πατέρων σας, τὸν Θεὸν καὶ τὴν πατρίδα σας!»

Ἐπὶ πολὺ ἰσχυρῶς ὡς γενναῖοι ἐπολέμησαν καὶ ἐσκέπασαν τὸ ἔδαφος διὰ σωρῶν... πεφονευμένων ἐνίκησαν ἀλλ' ὁ Βότσαρης ἐπεσε αἰμορρογῶν κατὰ πᾶσαν φλέβα. Οἱ ὀλίγοι ἐπιζήσαντες σύντροφοὶ του εἶδον τὸ μαιδιάμα αὐτοῦ, ὅτε ἀντήχησε τὸ ὑπερήφανον αὐτῶν οὐ βῆρα, καὶ ἐκερδίσθη τὸ αἱματοβάπτον πεδίον τῆς μάχης. Τότε εἶδον εἰς τὸν θάνατόν του νὰ κλείσῃ γαληνίως τὰ βλέφαρά του ὡς πρὸς νικητηρὴν ἀνάπαυσιν, ὡς τὰ ἀνθὴ εἰς τὴν δύσιν τοῦ Ἠλίου.

Ἐλθέ εἰς τὸν κυματικὸν θάλαμον ὁ θάνατος! ἔλθε εἰς τὸν τῆς μητρὸς, ὅταν κατὰ πρώτην φοράν αἰσθάνεται τὴν ἀναπνοὴν τοῦ πρωτοτόκου τῆς ἔλθε ὅταν αἱ εὐλοχημένα σφραγίδες, αἱ ὁποῖαι περικλείουσι τὴν πανώλην, ἀνοίγονται καὶ πολυάνθρωποι πόλεις θρηνοῦσι τὰ κρούσματα αὐτῆς—ἔλθε ἐν μορφῇ σκελετώδει φθίσεως, εἰς τὸν κλονισμόν τοῦ σεισμοῦ, τὴν τρικυμίαν τοῦ Ὠκεανοῦ—ἔλθε ὅταν ἡ καρδία πάλλει ἰσχυρῶς καὶ θερμῶς ὑπὸ τοῦ ἄσματος τοῦ συμποσίου, καὶ τοῦ χοροῦ, καὶ τοῦ οἴνου—ἔλθε τότε καὶ εἴσαι τρομερός. Οἱ κλαυθμοὶ, οἱ στεναγμοὶ, οἱ νεκρώσιμοι κωδωνισμοὶ, ὁ νεκρικός μανδύας, τὸ νεκρικὸν φορεῖον, καὶ πᾶν ὅτι ἄλλο γνωρίζομεν, ἡ ὄνειρευόμεθα, ἡ φοβούμεθα ἐν ἀγωνίᾳ, εἶναι ἰδικά σου. Ἀλλ' εἰς τὸν ἥρωα, τοῦ ὁποῖου τὸ ξίφος ἐκερδίσει τὴν ὑπὲρ ἐλευθερίας μάχην, ἡ φωνὴ σου ἔχει ὡς ὁ λόγος τοῦ προφήτου καὶ

εἰς τοὺς θαλαῖς αὐτῆς φλόγγους ἀκούονται αἱ εὐχαρισταὶ ἐκατομμυρίων ἐπελευσμένων. Ἐλθέ ὅταν τὸ ἔργον τῆς δόξης ἐκτελεσθῇ, ἔλθε μετὰ φύλλον τῆς δάφνης τῆς, τὸ ἀγγρασθὲν δι' αἵματος, ἔλθε εἰς τὴν θριαμβευτικὴν αὐτῆς (τῆς δόξης) ὥραν, καὶ τότε τέρμη ἐπίγειον φῶς τοῦ φθίνοντος ὀφθαλμοῦ σου εἰς αὐτὸν εἶναι εὐάρεστον ὡς ἡ ὄψις τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν ἀστέρων εἰς τοὺς πεφυλακισμένους. Ἡ ἀφῆ σου εἶναι χαρποῦ ὡς ἡ χεῖρ ἀδελφοῦ εἰς ξένην γῆν. Ἡ κλήσις σου εὐάρεστος καὶ εὐπρόσδεκτος ὡς ἡ εἰπέυσα εἰς τὸν ζιτοῦντα νέους κόσμους Γενουτῆσιον ὅτι αἱ Ἰνδικαὶ νῆσοι ἦσαν πλησίον, ὅταν ἡ ἀπὸ κήπων καὶ πορτοκαλεῶν καὶ εὐωδιαστικῶν ἀγρῶν ἐξερχομένη αὔρα τοῦ ζεφύρου ἐπέπνεεν ὑπεράνω τῶν θαλασσῶν τῆς Χαίτης.

Βότσαρη! μετὰ τῶν ἱστορημένων ἡρώων οὐδὲ ἡ Ἑλλάς ἐξέθρεψεν εἰς τὸν καιρὸν τῆς δόξης τῆς ἀναπαύθητι δὲν ὑπάρχει ἐνδοξότερον μνημῆμα καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐνδοξὸν γῆν τῆς. Αὐτὴ δὲν ἐνεδύθη πένθημα φορέματα διὰ σέ, οὔτε διέταξεν ἵνα τὸ μαῦρον νεκροκράββατον σου κυματῆσῃ τὸ πτερόν του, ὡς μαρμαμένος κλάδος ἀπὸ τὸ ξηρὸν δένδρον τοῦ θανάτου, εἰς πομπὴν καὶ παράταξιν λύπης, κενὴν ἐπίδειξιν τοῦ τάφου. Ἀλλὰ σὲ ἐνθυμεῖται ὡς αἰετὸν ἀγαπημένον, ἂν καὶ δι' ὀλίγον ἀπομακρυνθέντα διὰ σέ τοῦ ποιητοῦ τῆς ἡλύρα στεφανοῦται, τὰ μαρμαρά τῆς γλύφονται καὶ ἡ μουσικὴ τῆς διαγίγει τὴν μελωδίαν τῆς. Διὰ σέ αὐτὴ κρούει τοὺς κώδωνας τῆς ἡμέραν τῶν γενεθλίων σου. Περὶ σοῦ εἶναι οἱ πρώτοι φελλισμοὶ τῶν νηπίων τῆς, ὑπὲρ τῶν συγγενῶν σου προσφέρεται ἡ ἐσπερινὴ αὐτῆς προσευχὴ ἀπὸ τῆς μεγαλοπρεπῆς κλίνης τοῦ παλατιοῦ ἢ ἀπὸ τῶν κρᾶββατων τῆς πενιχρᾶς καλύβης. Ὁ στρατιώτης συναντώμενος εἰς μάχην μετὰ τὸν ἐχθρὸν τοῦ χάριν σου δίδει μᾶλλον θανατηφόρον κτύπημα. Ἡ ἀρβραβωνισμένη παρθένος ὅταν φοβῆται περὶ ἐκείνου, ὅστις εἶναι ἡ χαρὰ τῶν νεανικῶν τῆς χρόνων, ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην τῆς τὴν τύχην σου καὶ σταματᾷ τὰ δάκρυά τῆς. Καὶ αὐτὴ ἡ μήτηρ τῶν τέκνων σου, καὶ τει εἰς τὸ ὄμμα καὶ τὴν μαρμαμένην παρεῖαν αὐτῆς ἀναγινώσκειται ἡ λύπη ἣν δὲν θέλει νὰ ἐκφράσῃ ἡ μνήμη τῶν ἐνταφισθεισῶν αὐτῆς ἡδονῶν καὶ προσέτι ἐκείνη ἦτις σὲ ἐγέννησε πλησίον τῆς ἐστίας εἰς τὴν θέλουσι προσέρχεσθαι πολλοὶ περιηγηταί, θέλουσι ὁμιλεῖν περὶ τῆς τύχης σου ἀνευ ἀναστεναγμοῦ, διότι ἀνήκεις μᾶλλον εἰς τὴν Φήμην καὶ τὴν Ἑλευθερίαν, καὶ τὸ ὄνομά σου εἶναι ἐκ τῶν ὀλίγων καὶ ἀθανάτων ἐκείνων ἅτινα δὲν ἐγεννήθησαν ἵνα ἀποθάνωσι.

Ἀδύνατον ἀληθῶς καλλιεργημένος τις νοῦς

καί ψυχῆ εὐαίσθητος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἀνωτέρω ποιήματος νὰ μὴ συναισθανθῆ τὸ μελαγχολικὸν μὲν ἀλλ' ἠδὺ καὶ παθητικὸν τοῦ ὄλου ποιήματος τὰς εὐφροσύνας καὶ μαγευτικὰς ἀντιθέσεις δι' ὧν ἀπεικονίζεται ζωηρότατα ἡ ἐπιζήλος τύχη τοῦ ὑπὲρ ἐλευθερίας πίπτοντος ἡρώως. Αἱ δύο ἐξοχοὶ ἐπόψεις καθ' ἃς ὁ θάνατος ἐξετάζεται ἐν τῷ ποιήματι παριστάνουσι φυσικώτατα ὡς ἐν κατόπτρῳ τινι τὰ λυπηρὰ καὶ τρομερὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἐπισυμβαίνοντος θανάτου, εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἐξοχὸν θάνατον τὸν ὁποῖον τοσοῦτον ὁ ποιητὴς ἀναδεικνύει ζηλωτῶν καὶ εὐάρεστον. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀποστροφή ἦν ποιεῖται πρὸς τὸν ἥρωα καὶ ἐξυμνεῖ αὐτὸν ἀρκεῖ θεβαίως ἵνα αἰτιολογήσῃ τὸν περὶ τοῦ ὄλου ποιήματος τούτου θαυμασμὸν τοῦ κεπολιτισμένου κόσμου σύμπαντος.

Γ. Κ.

Περὶ προλήψεως ἢ προκαταλήψεως.

Δεινὸν ὄντως μίσημα καὶ μεγίστη τῶν ἀνθρωπίνων ἐλλείψεων ἢ προκαταλήψις ὡς δηλοῦται δὲ ἐκ τῆς παραγωγῆς αὐτῆς, σημαίνει, ὡς εἰκός, ἀνυπαρκτὸν τινα σφαλῆραν καὶ ἀνόητον ἰδέαν, προλαμβανομένην ὡς ὀρθήν, ἀλλ' ἐναντίαν τοῦ ἀληθοῦς καὶ ὀρθοῦ, προφανοῦς πολλάκις ὑπάρχοντος. Ἡ προκαταλήψις προεικάζει πρᾶξιν μήπω ὑπάρξασαν, προκαταδικάζει αὐθαιρέτως, πιστεύει φανατικῶς, μετὰ στόμφου μάλιστα διακηρύττει τοῖς ἄλλοις αὐτήν, καὶ πρὸς πειθανάγκασιν ἀγωνιᾷ ἔνθεος!!! Ποσάκις δὲν ἠκούσαμεν πολλῶν ἐξενεγκόντων κρίσιν (1) τινὰ κατὰ τινος ἐναντίαν ὅπως ἀπολαύοντος ὑπόληψιν; Ποσάκις δὲ τούναντιον δὲν ἠκούσαμεν ἄλλων ἐπαινούντων πράγματα τῆς γενικῆς τυχόντα κατακρίσεως; Ποσάκις τέλος ἀποδοδομένης πράξεως τινος ψευδῶς ἀνθρώπῳ ἐγνωσμένῳ καὶ διαπρέποντι, δὲν ἐξεθείασθη αὐτῇ τάχιστα καὶ ἀνυψώθη ἐπαινοῖς μέχρις οὐρανίων, εὐθὺς δ' ἔπειτα, ἅμα γνωσθείσης τῆς ἀπάτης, δὲν κατεδιώχθη καὶ κατακρίθη στυγερώς; Ὁ ἀνθρώπινος βίος τοσοῦτων γέμει ἀνεχδότων ὅσω οἰκτρῶν τόσω καὶ ἀπευκαταίων! Πρὸ τίνος καιροῦ, ὅτε ὁ Καθηγητὴς τῆς Φιλοσοφίας ἐν τῷ Ὀθωνεῖῳ Πανεπιστημίῳ Κύριος Φίλιππος Ἰωάννου, οὗ τὸ κλέος εὐρὺ, ὡς ἐκ μέρους τῆς ἀκαδημαϊκῆς συγκλήτου ἐποίησε σαφικὴν ὁδὴν τῇ σεπτῇ μνήμῃ τοῦ ἀποβιώσαντος Θουρσίρου, ζώϊλοι τινες οἱ

τὰ πάντα συστηματικῶς κακίζοντες, ἀγνοοῦντες πρὸς στιγμήν τὸν γράψαντα ἢ καὶ ἄλλον τινα ὑποδεέστερον ὑποτιθέντες, κατέκριναν αὐτὴν δημοσίᾳ ἀλλ' εὐθὺς ἔπειτα μόλις γνωστοῦ γενομένου τοῦ γράψαντος καὶ τὴν ἀνοησίαν αὐτῶν συναισθανθέντες, παλινωδῆσαντες γελοίως ἐπήνεσαν ἐπαξίως τὴν ὀμηρικὴν γλώττη συνθετίσαν ταύτην ὁδὴν, ἥτις ὡς ἀπὸ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ σώματος τῶν ἐν Ἑλλάδι σοφῶν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τῶν Μουσῶν ἐστὶν προιοῦσα τὴν προγονικὴν εὐκλειαν δικαίως ἀναμιμνήσκει καὶ ἀνακαλεῖ. Εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ πολὺς ὀμιλος συνήθως εἰρήνῃ καὶ ὡς ἔτυχεν καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς ἀποφαίνονται· εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι οἱ πολλοὶ κρίσιν ἰδίαν καὶ γνώμην δὲν ἔχουσιν ἀλλὰ τὴν τῶν λογίων, καὶ διαπρεπῶν ἀνδρῶν ἀπεκδέχονται, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἄλλως ἔχει τοῖς τὰ κοινὰ γράμματα γινώσκουσιν, οἵτινες πολλάκις λίαν βραβύμως, καὶ ἀκρίτως προκαταλαμβάνονται.

Ἡ πρόληψις χαρακτηρίζει κοῦφον ἄνθρωπον, οὐδὲν ἀφ' ἑαυτοῦ δυνάμενον ἵνα κρίνῃ, ἐστερημένον τῆς κρίσεως τῆς τιμαλφεστέρας τῶν τῆς ψυχῆς δυνάμεων, καὶ μικρὸν τῶν ἄλλων ζώων διαφέροντα. Ἡ πρόληψις ὀρθότερον δ' εἶπειν, ἢ προκαταλήψις οὐ μόνον τὸν προκατειλημμένον ζημιῶσι, οὐ μόνον εἰς πᾶσαν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν αὐτοῦ βελτίωσιν ἐπιπροσθεῖ, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν τὴν κοινωνίαν ὡς μίσημα ὀλέθριον ἐκφραυλίζει καὶ λυμαίνεται. Ἡ προκαταλήψις ἀπεκδύει τὸν προκατειλημμένον ἄνθρωπον παντὸς ἠθικοῦ αἰσθήματος· ἀπεπρέπει καὶ ἀπομακρύνει αὐτὸν τοῦ ὀρθοῦ καὶ τῆς ἀληθείας καὶ ἐμποδίζει τὴν ἀναγνώρισιν αὐτῆς. Ἡ προκαταλήψις δεσμεύει καὶ τὸν ἐλάχιστον σπινθηρὰ τῆς κρίσεως καὶ καταδικάζει τὸν ὑπὸ ταύτης κατεχόμενον εἰς τὴν δικαίαν τοῦ κοινῶν ἀποστροφήν. Καὶ ἐπὶ τέλος ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, αἰείποτε μὲν στερεῖται κρίσεως ὁ προκατειλημμένος ἄνθρωπος, ἀλλ' καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι καὶ κατὰ μικρὸν βαθμὸν ὑπάρχει αὐτῇ, δεσμεύεται ὅμως ὑπὸ τῆς προκαταλήψεως καὶ ματαιοῦται παντελῶς. Τῇ προκαταλήψῃ κατὰ πόδα παρέπονται αἰείποτε ἦτε ἀδυναμία, καὶ δειλία, καὶ χαμέρπεια ἠθους, καὶ ἀγένεια τρόπου. Ἀλλ' ἡ ἀμάθεια πρὸ πάντων σταθερῶς συνυπάρχει διακριτικώτατον γνώρισμα καὶ ἀλάνθαστον προσόν. Καὶ ἄτοπον μὲν τὸ περὶ παντὸς αἰὲ ἀμφιβάλλειν, ὡς οἱ σκεπτικοὶ ἐκείνοι φιλόσοφοι, ἀλλὰ πολλῶν τούτο προτιμότερον ἢ ἐξ ἀκρισίας καὶ προκαταλήψεως, ἢ καὶ ἐκ κακῆς συνήθειας ὅτι δῆποτε ἀποδέχεσθαι, Ὅρθον δὲ μόνον καὶ πρέπον ἵνα οὐδὲν ἀβασανίστως καὶ ἀσυζητητῇ ἀποδεχόμεθα, ἀλλὰ τὰ

(1) εἰ δυνατόν γὰρ ὀνομάσῃ τις αὐτὴν κρίσιν.

πάντα τῇ ἀυστηροτάτῃ ἐπικρίσει ὑποβάλλωμεν καὶ οὕτω ἀσφαλῶς τὴν φιλότατην ἀλήθειαν ὡς ἀπαύγασμα ἐξοχὸν συμπεραίνωμεν.

Ὅσον ἐνεστι συνοπτικῶς χαρακτηρίσαντες τὴν τυφλὴν προκαταλήψιν, ἥτις καὶ εἶθε περιωρίζετο ἐντὸς τῶν ὀρίων τῆς ὀμιλοῦς καὶ μωρᾶς καὶ θανατοῦ μόνης τάξεως οἰασθήποτε κοινωνίας, εὐχόμεθα ὅπως οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν ἐντελῶς τὴν προσοχὴν αὐτῶν ἐπὶ τῶν εἰρημῶν ἐπιστήσαντες ἐνστερνισθῶσι προθύμως τὴν σωτηριωδεστάτην ταύτην καὶ ὑγιᾶ ἀρχὴν τοῦ μηδὲν μηδέποτε ἀσυζητητῇ καὶ ἀκρίτως ἢ ὀμητικῶς ἀποδέχεσθαι, ἀλλ' ὡς προσήκει τοῖς λογικοῖς οὔσι, τὸν λόγον αἰείποτε ὑπογραμμὸν ἔχοντες ἀνεξαρτήτως καὶ ἀσχέτως χώρου χρόνου ἢ ἀτόμου καὶ ἐν γένει οἰασθήποτε ἄλλης περιπτώσεως ἀποφαίνωνται τὴν ἀλήθειαν ἥτις οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον καὶ πρέπον.

Περὶ τῆς νύμφης Ἠχοῦς τῆς μεταμορφωθείσης εἰς ἦχον καὶ τοῦ Ναρκίσσου τοῦ μεταβληθέντος εἰς ἄνθος.

Ὁ Νάρκισσος ἦτο υἱὸς τῆς νύμφης Λειριόπης καὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ· ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του ἔγεινε τόσον ὡραῖος, ὥστε ἡ φύσις δὲν ἐγέννησεν ἄλλο βρέφος ὅμοιον αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἔτρεφε πρὸς αὐτὸν ὑπερβολικὴν ἀγάπην συνεβουλεύθη τὸν μάντιν Τειρεσίαν, ἵνα πληροφορηθῇ ἂν ἐμελλε νὰ ζῆσῃ μέχρι γῆρατος. Ὁ Τειρεσίας ἀπεκρίθη ὅτι ἤθελε γράσῃ ἂν δὲν ἐγνώριζεν ἑαυτὸν. Ὅτε ὁ Νάρκισσος ἐτελείωσε τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του διὰ τὴν ὑπερβολικὴν αὐτοῦ ὡραιότητα ἠγαπήθη ὑπὸ πολλῶν νεανίδων· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ὑπερηφάνεια αὐτοῦ δὲν ἦτο ὀλιγωτέρα τῆς ὡραιότητός του οὐδεμίαν ἐξ αὐτῶν ἠξιώθη νὰ ἀνταγαπηθῇ ὑπ' αὐτοῦ.

Μετὰ τῶν ἡμερῶν ἐνῶ ὁ Νάρκισσος ἐκυνήγει ἐλάφους ἰδὼν αὐτὸν ἢ νύμφη Ἠχώ, ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ σιωπήσῃ ὡς ἡκούεν ἄλλους ὀμιλοῦντας. Εἶχε τότε τὸ σῶμά της καὶ δὲν ἦτο ἀπλὸς ἦχος· ὅμως δὲν ἐλάλει καλλίτερον παρὰ τῶρα, διότι ἐξ ὄλων τῶν λόγων ὅσους ἠθέλε τις εἶπει πρὸς αὐτὴν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ ἄλλον παρὰ τὸν τελευταῖον. Ἦτο δὲ τούτο τιμωρία τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἐπιβάλει εἰς αὐτὴν ἡ Θεὰ Ἥρα, ἐπειδὴ ὡς ἡθελε ἢ θεὰ αὐτὴ ἠθέλε νὰ συλλάβῃ τὸν Δία ἐπ' αὐτοφώρῳ αἰσχυροῦντα μετὰ τῶν Νυμφῶν, ἢ Ἠχώ τὴν ἐμποδίζε πάντοτε διὰ τινῶν χαροποιῶν πρὸς αὐτὴν ὀμιλιῶν

ἵνα βοηθῇ τὴν ἀναχώρησιν τῶν νυμφῶν καὶ ἐμποδίζῃ αὐτὰς ἀπὸ τοῦ νὰ συλληφθῶσιν. Ἀλλὰ προϊόντος τοῦ χρόνου ἡ Ἥρα κατενόησε τὸ τέχνασμα καὶ τῇ εἶπε. «Ἐγώ, ἐγώ θέλω σοὶ κόψει τὴν γλῶσσαν, ἐξ ἧς πολλάκις ἠπατήθην καὶ θέλω κάμει τρόπον νὰ ὀμιλῆς πολὺ φρόνιμα εἰς τὸ ἐξῆς.» Εἶπε καὶ παρευθὺς ἡ γλῶσσα τῆς νύμφης ἐδέθη οὕτως, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ὀμιλῇ ἄλλοτε, παρα μόνον ὡς ἡθελε οἱ ἄλλοι ὀμιλῶσι νὰ ἐπαναλαμβάνῃ μόνον τὴν τελευταίαν λέξιν.

Μετὰ λοιπὸν τῶν ἡμερῶν βλέπουσα τὸν Νάρκισσον κυνηγοῦντα ἐτρώθη καθ' ὑπερβολὴν καὶ παρευθὺς τὸν ἠκολούθησε χωρὶς ἐκεῖνος νὰ τὴν ἐνοήσῃ καὶ βιαζομένη νὰ τὸν πλησιάσῃ ἐφλογίζετο πλείοτερον τοῦ θεοῦ (θειασίου) τὸ ὁποῖον πλησιαζόμενον εἰς τὸ πῦρ φλέγεται ἀφ' ἑαυτοῦ.

Ὁ Ποσάκις ἠθέλησε νὰ πλησιάσῃ αὐτὸν μετὰ κολακείας καὶ παρακλήσεις ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ πρώτη ἐπρόσμενον εὐκαιρίαν ἵνα ἀποκριθῇ. Ὅτε λοιπὸν κατὰ τύχην ἀπεμακρύνθη ὁ Νάρκισσος τὸν ἠκολούθει καὶ ἔκραζεν αὐτὸν λέγων ἐδῶ τίς εἶναι; εὐθὺς ἀπεκρίθη καὶ ἡ Ἠχώ, «εἶναι.» Ἀκούων τὴν φωνὴν ταύτην ὁ Νάρκισσος καὶ μὴ βλέπων περίξ αὐτοῦ μηδένα ἠπόρει. Περιβλέψας δὲ πάλιν καὶ μὴ βλέπων μηδένα κράζει μεγαλοφώνως. Ἐλθέ! ἀμέσως ἢ νύμφη ἀπεκρίθη «Ἐλθέ.» Περιβλέπει ἐκ τρίτου καὶ πάλιν μὴ βλέπων τινα «Διὰ τί λοιπὸν, λέγει, διὰ τί με φεύγεις;» καὶ ἀμέσως ἀκούει φωνὴν λέγουσαν «μὲ φεύγεις;» Ἰσταται καὶ λέγει «Ἄς συνέλθωμεν» «Ἄς συνέλθωμεν» ἀποκρίνεται καὶ ἡ νύμφη καὶ χωρὶς ἀναβολῆς καιροῦ ἐξέρχεται τοῦ δάσους ἵνα ἐναγκαλισθῇ τὸν Νάρκισσον· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἐφυγεν οὗτος λέγων «Προτιμῶ νὰ ἀποθάνω μᾶλλον παρὰ νὰ με ἐναγκαλισθῆς» εἰς τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὴ ἀπεκρίθη «νὰ με ἐναγκαλισθῆς.» Μετὰ ταῦτα ἐντραπέισα διότι κατεφρόνηθη, ἐκρύβη εἰς τὰ δάση καὶ σκεπαζομένη με φύλλα δὲν ἔχει ἄλλην κατοικίαν παρὰ τοὺς δρυμούς καὶ τὰ σπήλαια. Ἀλλ' ὅμως εἰ καὶ ἐστερήθη τὸν Νάρκισσον, ἢ καταφρόνησις ἠξίωσεν εἰς αὐτὴν περισσότερον τὸν ἔρωτά της· καὶ τέλος πάντων ὑπὸ τῆς λύπης, ἀπνίας καὶ ἐρωτικῆς φροντίδος, ἐξηράνθη ὅλον τὸ σῶμά της καὶ ὑπὸ τοιαύτης λιγνότητος ἐκυριεύθη ὥστε τὰ κόκκαλά της συνεκολλήθησαν μετὰ τὸ δέσμα καὶ ἡ φυσικὴ ὑγρότης διελύθη εἰς καπνὸν καὶ δὲν ἐμείνεν εἰς αὐτὴν ἄλλο τι παρὰ τὴν φωνήν.

Ὁ Νάρκισσος λοιπὸν κατεφρόνησε καὶ ταύτην καὶ ἄλλας πολλὰς νύμφας τῶν πηγῶν καὶ ὄρεων. Ἀλλὰ τέλος πάντων μία τούτων ἐζήτη-

σε να τόν εκδικηθῆ, καὶ ἀνυψήσουσα τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν.» Εἶπε, εἶπε, νὰ περιπέσης καὶ σὺ εἰς ἔρωτα καὶ μηδέποτε νὰ ἀξιώθης νὰ χαρῆς. Ἡ Ῥαμουσία ἢ Θεὰ τῆς καταφρονήσεως καὶ τοῦ πείσματος εἰσῆκουσε τὴν προσοχὴν ταύτην καὶ παρευθὺς ἠτοιμάσθη πρὸς ἐκτέλεσιν.

Ἐκεῖ πλησίον ὑπῆρχε κρήνη τις με ὕδωρ τόσον διαυγές καὶ ἡσυχον ὥστε ὡμοιάζε κρυσταλλον, οὔτε βοσκός, οὔτε πρόβατον, οὔτε ἄγρια ζῶα, οὔτε πτηνὰ, οὔτε κλώνες ἢ δένδρου οὐδὲν εἶχον τολμήσει νὰ τὴν θολώσωσιν. Ἐὸ χόρτον τὸ περὶ αὐτὴν ὑπάρχον ἐφαίνετο πράσινον ὡς πεύκη, φυλαττόμενον καὶ ἀπὸ τοῦ ὕδωρ καὶ ἀπὸ τῆν σκιάν τοῦ δάσους ὅπερ ἐμπόδιζε τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου νὰ ἐξατμίῃ τὴν δρόσον του.

Ἐνταῦθα ὁ Νάρκισσος ἐκ τοῦ κυνηγίου καταβλημένος ἦλθε ν' ἀναπαυθῆ καὶ βλέπων τὸ ὕδωρ μεταξὺ τῶν χόρτων τρέχον ἐπεθύμησε νὰ πορευθῆ καὶ μέχρι τῆς κρήνης· εὐθὺς δὲ πίνων ἐτρώθη ὑπὸ τῆς ωραιότητος τοῦ προσώπου του ὅπερ εἶδεν ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Ἐρᾷ τὸ φαινόμενον, δηλαδὴ τὴν σκιάν του, καὶ νομίζει αὐτὴν σῶμα καὶ τοι δὲν ἦτο εἰμὴ σκιά. Ἀπορεῖ, θεωρεῖ προσεκτικῶς τὸ πρόσωπόν του καὶ ἵσταται ἀκίνητος ἐπὶ τῆς κρήνης δίκην ἀγάλματος. Θεωρεῖ τοὺς ὀφθαλμούς του, οἵτινες φαίνονται ὡς δύο ἀστέρες, τὰς χεῖράς του αἵτινες ἦσαν ἀξίαι διὰ τὸν Ἀπόλλωνα. Θεωρεῖ τὸν λαιμόν του ὅστις ὁμοιάζει τὴν λευκότητα τῶν ὀστέων τοῦ ἐλέφαντος· θαυμάζει τὸ ἐρυθρόλευκον πρόσωπόν του καὶ τὰ ἄλλα κάλλη του διὰ τὰ ὅποια ἔγεινε δυστυχής. Ἐπιθυμεῖ ἑαυτὸν, ἐρᾷ, καὶ αὐτὸς εἶναι τὸ ἐρώμενον· ζητεῖ καὶ αὐτὸς εἶναι τὸ ζητούμενον· αὐτὸς εἶναι ἡ φλογίζομένη ὕλη καὶ τὸ φλέγον πῦρ. Ὡς ποσάκις ἠσπάσθη τὴν ἀπατηλὴν ταύτην θούσιν καὶ θέλων νὰ φιληθῆ ἐβουθίσθη εἰς τὸ ὕδωρ μέχρι τῶν ἀγκῶνων. Δὲν ἤξευρε τί εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὅποion ἔδλεπε, καὶ μία καὶ ἡ αὐτὴ εἰκὼν, ἣτις τὸν ἀπατᾷ, ἠδύνη καὶ εὐχαριστεῖ τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἐξέλθε ἐκεῖθεν, ὅστις καὶ ἂν ἦσαι διὰ τί με ἀπατᾷς, ὦ φίλτατε, διατί με φεύγεις, ἐνῶ σὲ ζητῶ, ἡ ἡλικία μου καὶ ἡ ωραιότης μου δὲν εἶναι τοιαῦτα, ὥστε νὰ σὲ φοβίζωσι, πολλαὶ νύμφαι ἐτρώθησαν δι' ἐμέ. Τὸ πρόσωπόν σου, τὸ ἔπειον βλέπω ἐντὸς τοῦ ὕδατος μοὶ δίδει ἐλπίδας. Ὅταν ἐγὼ σοὶ ἀνοίγω τὰς ἀγκάλας καὶ σὺ ὁμοίως μοὶ τὰς ἀνοίξεις· ὅταν γελῶ, γελᾷς, καὶ παρετήρησα πολλάκις ὅτι καὶ κλαίεις ὅταν ἐγὼ κλαίω· μοὶ ἀπεκρίνεσαι εἰς ὅλα τὰ σημεῖα, τὰ ὅποια σοὶ κάμνω καὶ συμπεραίνω ἐκ τοῦ κινήματος τῶν χειλέων σου ὅτι μοὶ λαλεῖς, ὅταν σοὶ λαλῶ. Ἀλλ' ἀρχίζω νὰ καταλαμβάνω ὅτι

λαλῶ πρὸς ἑμαυτὸν· ἀναγνωρίζω ἐδῶ τὴν εἰκὼν μου καὶ φλογίζομαι διὰ τὸν πρὸς ἑμαυτὸν ἔρωτα. Εἶμαι ὁ αὐτὸς καὶ ἐραστὴς καὶ ἐρώμενος· ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀνάπτω τὴν φλόγα, ἣτις με καίει καὶ με φθείρει τί νὰ κάμω ὁ ταλαίπωρος; νὰ ζητήσω ἢ νὰ με ζητήσωσι πρέπει; ἀλλὰ τί νὰ ζητήσω; ἐγὼ ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου ἐκεῖνο, τὸ ὅποion πιθῶ καὶ ἡ εὐπορία με κάμνει ἀπορον καὶ ἐνδεῆ, διὰ τί δὲν δύναμαι, ὦ δίκαιοι Θεοί, νὰ χωρισθῶ ἀπ' ἑμαυτοῦ; ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία μου εἶναι παράξενος καὶ ἀνήκουστος εἰς ἐραστήν, τὸ νὰ θέλῃ, δηλαδὴ νὰ χωρισθῆ τοῦ ποθουμένου· ἡ λύπη με ἐξησθένησε καὶ θέλει με θανατώσει μετ' ὀλίγον με πολυῶδον ὄνατον εἰς τὸ ἄνθος τῆς νεότητός μου. Δὲν θέλω ἀγανακτήσει ὅμως ἐναντίον θανάτου ὅστις τελειώνει τὰς δύννας μου. Πλὴν ἡγάπων νὰ ζῆσῃ τὸ ποθούμενον ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον· ἐπειδὴ πρέπει νὰ συν-αποθάνωμεν. Μόλις ἔπαυσε νὰ παραπονηταὶ καὶ ἡ πλάνη, ἣτις τὸν ἐτύφλωσε τὸν ἔκαμε νὰ στραφῆ πρὸς τὴν σκιάν του καὶ τότε ἔχυνε τόσα δάκρυα, ὥστε ἐθόλωσε τὸ νερόν τῆς κρήνης· καὶ ἐπειδὴ ἡ εἰκὼν του δὲν ἐφαίνετο τόσον ἐνεκα τῆς θολώσεως τοῦ ὕδατος τόσον καθαρὰ, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ, βλέπων ὅτι ἐκεῖνη ἐξηλείφεται; Ποῦ φεύγεις σκληρέ; στήθι καὶ μὴ με ἀφήσης τόσον γρήγορα. Ἄν δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἐγγίσω, ἄς μοὶ ἦναι συγκεχωρημένον νὰ σὲ βλέπω, καὶ ἡ θεωρία σου νὰ ἦναι ἡ τροφή τῆς μωρίας μου.» Καὶ ἐνῶ ᾄδουτο διέρρηξε τὰ ἰμάτιά του καὶ τύπτων τὰ στήθη τὰ ἔκαμε ἐρυθρὰ ὡς τὰ μῆλα καὶ ὡς τὰς σταφυλάς πρὶν ὠρμηθῶσιν. Ἀλλὰ βλέπων εἰς τὸ ὕδωρ τὸ ἀδίκον τὸ ὅποion ἔκαμνεν εἰς τὴν τόσον τρυφερὰν σάρκα του ἔπαυσε κτυπῶν, καὶ ἐνταυτῷ ἔχασε τὰς δυνάμεις του καὶ ἐφαίνετο τηκόμενος ὑπὸ τοῦ πυρός τὸν ὅποion εἶχεν ἡ καρδιά του, ὡς ὁ κηρός πλησίον τοῦ πυρός, ἢ ὡς ἡ πάχνη ἐκ τῶν πρώτων τοῦ Ἡλίου ἀκτίνων, δὲν ἐφαίνετο πλέον εἰς τὸ πρόσωπόν του ἡ λευκοερυθρότης ἐκεῖνη, οὔτε ἡ εὐρωστία ἣτις ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν ωραιότητά του. Δὲν εἶχε πλέον ἐκεῖνο τὸ σῶμα, τὸ ὅποion ἡ ταλαίπωρος Ἠχώ εἶχεν ἀγαπήσει τόσον ἐνθέρμως· ἡ ὁποία βλέπουσα τοῦτον εἰς τοιαύτην ἐλεεινὴν κατάστασιν καὶ περ ὠργισμένη κατ' αὐτοῦ, διὰ τὰς ὁποίας ἔπαθε καταφρονήσεις, ἐλυπήθη καθ' ὑπερβολήν.

Δὲν ἤξευρεν ἐκεῖνο, τὸ ὅποion ἔβλεπε τί εἶναι, ἀλλ' ἐκάλετο δι' ἐκεῖνο, τὸ ὅποion ἔβλεπε καὶ μία καὶ ἡ αὐτὴ εἰκὼν, ἡ ὁποία τὸν ἀπατᾷ ἠδύνη καὶ εὐχαριστεῖ τοὺς ὀφθαλμούς του. «Ὡς εὐπίστε καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ σου ἠπατημένε Νάρκισσε διὰ τί ματαίως ἀγωνίζεσαι νὰ ἐναγκαλισθῆς ἐν φάντασμα; ἐκεῖνο τὸ ὅποion ζητεῖς δὲν εὐρίσκει-

ται οὐδαμοῦ· ἀπόστρεψον ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ θέλεις ἀπολαύσει παρευθὺς τὸ ποθούμενον. Ἡ εἰκὼν, τὴν ὁποίαν βλέπεις, εἶναι ἡ σκιά τοῦ σώματός σου, ἣτις ἀντανάκλαται ὑπὸ τοῦ ὕδατος, ἡ ωραιότης, ἡ ὁποία σὲ καθυδύνει, δὲν ὑπάρχει ἀφ' ἑαυτῆς, ἀλλὰ προέρχεται ἀπὸ σοῦ, καὶ ἵσταται ὅπου ἵστασαι, καὶ ἀναχωρεῖ εὐθὺς ἄμα σοῦ ἀναχωροῦντος.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ.

Πολλοὶ ἐξ ἡμῶν περιηγούμενοι τὴν Ῥώμην ἐκθαμβοὶ στρέφομεν τὰ ὄμματα πρὸς τὸ Κολοσσαῖον, θαυμάζοντες τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀρχαίας ἐκείνης ἐποχῆς· καὶ ἀληθῶς τὰ θεάτρα τῶν ἀρχαίων ἦσαν ἀξία θαυμασμοῦ, καὶ διὰ τὴν ἔκτασιν καὶ διὰ τὸ μεγαλεῖον αὐτῶν· οὐδ' ἀδιαφόρως βλέπομεν σήμερον τὰ σωζόμενα, καὶ τοι κατερρήμμενα, ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ, ἐν Ἀθήναις, ἐν Σπάρτῃ, ἐν Ἀργεῖ, ἐν Ἐπιδαύρῳ, ἐν Δήλῳ κτλ. ἐξ ὧν τὰ πλεῖστα εἶναι ἔργα Ῥωμαϊκά.

Ὅμως ὁποία μᾶς καταλαμβάνει ἐκπληξίς ὅταν ἐπισκεπτώμεθα τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Εὐρίσκομεν αὐτὴν πλὴν τῶν μεγάλων ἰδραγωγείων, στοῶν, ναῶν, παλατιῶν καὶ τειχῶν, τριακόσια τέσσαρα θεάτρα διαφόρου τάξεως καὶ ῥυθμοῦ, μαρτυροῦντα τὴν πάλαι δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν κατοίκων. Διάφοροι κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐγένοντο καταμετρήσεις αὐτῶν ἀρξάμεναι ἀπὸ τοῦ 1780 μέχρι τοῦ 1840 ἔτους. Ἐξ ὧν δὲ τούτων τὸ μὲν μᾶλλον ἀκέραιον εἶναι τὸ ἐν Ἀσπένδῳ τῆς Παμφυλίας· τὸ δὲ πλέον ἡρειπωμένον τὸ τῆς Περῆμου. — Μεταξὺ αὐτῶν κατατάσσονται καὶ δύο μεγάλα στάδια ἢ ἵπποδρόμια, τὸ μὲν εἰς Κίβυρον τῆς Λυκίας, τὸ δὲ εἰς τὴν Κέρην τῆς Παμφυλίας, τοῦτο μὲν κατηδαφισμένον τὴν μίαν πλευρὰν, ἐκεῖνο δὲ ὀλόκληρον σωζόμενον.

Μοναδικὸν δὲ εἰς τὴν περιεργωτάτην αὐτοῦ ἀρχιτεκτονικὴν, ὡς ἐπιστηριζόμενον πανταχόθεν ἐπὶ κίονων λευκοῦ μαρμάρου, εἶναι τὸ τῆς Σίδης μέγα θέατρον, ὑπὸ τὸ ὄνομα τὸ νῦν (Μα-ναβκάτ.) (1)

ποδες Ἀγγλικῆς δ.μέτρος	ποδες Ἀγγλικῆς δ.μέτρος
350 Ἴπποδρόμ. Πέργαμος	260 » Πέργης
670 Στάδιον Κιβύρας	219 » Παμπύουπόλεως
660 Θέατρον Ἐφέσου	208 » Τελμισσοῦ
550 » Τράλλεων	207 » Ἀσπένδου
442 » Μιλήτου	197 » Ἀναμυρίου
406 » Λαοδικείας	195 » Διμύρας
400 » Κνίδου	175 ὠδεῖον Κιβύρων
390 » Στρατονικείας	175 Θέατρον Πινάρων
390 » Σίδης	170 » Σαγαλασσοῦ
390 » Σέλης	169 » Καραϊδαν
360 » Μυρέων	166 » Κουαίων
358 » Φωσολίδος	166 » Ἀντιφύλλου
346 » Ἱεραπόλεως	144 » Ὀνοαῦδου
300 » Ἐάνθου	136 » Ῥοδιουπόλεως
266 » Λαδοῦων	130 » Κορυδάλλων
266 » Κυβύρων	108 » Βαλβούρων
265 » Πατάρων	106 » Τραϊανουπόλεως

Παρατηρητέον, ὅτι ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς τῆς διαμέτρου τούτων εἶναι 9870, ἐν ᾧ ὁ πῶν Θεάτρων ὅλων τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος ἀναβαίνει εἰς 2889 ἄγγλ. ποδ.

Ἐκ τῶν 34 τούτων Θεάτρων 18 μὲν ἀνήκουσιν εἰς τὴν Λυκικὴν Ὀμοσπονδίαν, 5 δὲ εἰς τὴν Παμφυλίαν, 4 εἰς τὴν Ἰωνίαν, 3 εἰς τὴν Κιλικίαν, 2 εἰς τὴν Φρυγίαν, 1 εἰς τὴν Πισσιδίαν, καὶ 1 εἰς τὴν Καρίαν.

Ἄπαντα δὲ εἶναι ἐστολισμένα δι' ἀναγλύφων, δι' ἐπιγραφῶν καὶ ἄλλων κοσμημάτων. Οὐδὲ δύναται τις νὰ στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμούς καὶ νὰ μὴ δακρύσῃ ἀναπολῶν τὴν ἀρχαίαν λαμπρότητα καὶ παρακμὴν τῆς χώρας ταύτης. Ἄλλοτε ἐν τοῖς κολοσσαίοις αὐτοῖς οἰκοδομήμασι δραματίζοντο τὰ ἀνθρώπινα πάθη καὶ σήμερον ἐνδοικιτῶνται ὄφεις καὶ παρδάλεις καὶ ἄλλα ἄγρια θηρία· παιδίων ἀθύρματα εἶναι τὰ μεγαλεῖτερα τῶν καθ' ἡμᾶς τῆς Εὐρώπης Θεάτρων πρὸς τὸ τῆς Ἱεραπόλεως καὶ τὸ τῆς Σίδης.

Τῆς Σαγαλασσοῦ τὸ θέατρον ὀλόκληρον σχεδὸν εὐρίσκειται ὑπὸ γῆν, εἰς ὃ καταβαίνει τις διὰ βαθμίδων ἀντὶ ν' ἀναβῆ· αἱ πεδιάδες, ἐφ' ὧν κατέλευκα ὑψεῦνται τὰ κτίρια ταῦτα, ὁμοιάζουσι τὰ δάση τῆς Ἰνδικῆς, ὅπου κεῖνται σωροὶ ὀστέων ἐλεφάντων.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω Θεάτρων ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα τὰ ὅποια παραλείπομεν, διότι ἀγνωστον εἰσέτι εἰς ποίαν πόλιν ἀνήκουσιν. Οἱ Ἀγγλοὶ, οἵτινες μᾶλλον τῶν ἄλλων, διερεύνησαν τὰ τῆς χώρας ταύτης, εἰκασίας μόνον ἐπέφερον, τὰς ὁποίας ὡς ὀλίγον πιθανὰς περιττὰν καὶ νὰ ἐπαναλάβωμεν· ἀρκεῖ μόνον νὰ γνωρίσωμεν ὅτι πάντα τὰ μεγαλοπρεπῆ ταῦτα μνημεῖα, ἔργα εἶναι χειρὸς Ἑλληνικῆς, καὶ ὡς τοιαῦτα νὰ τὰ

(1) Περιηγητὴς τις, ὁ M. Levek, νομίζω ἐνέπνευσεν εἰς τὸν νέον Στράβωνα τοῦ αἰῶνος τούτου A. Βίβλιν τὸν Σωματικὸν διὰ τὸ θέατρον τῆς Σίδης 390 ποδ. διαμέτρου, ὅτι τοὐλάχιστον 30.000 φιλοθεάμονες ἐκάθηοντο τὸ πάλαι ἐπὶ τῶν θαυμίδων του διὰ τὴν ὀλικὴν διάμετρον ὑπολογιστέον τοὺς ἐλευθέρους ἀποίκους· ἐκείνους; ἐν τῇ Ἐῶα Λαοαὺς!!!

λατρεύωμεν και να τα εξετάζωμεν ή με εις αὐτοί, έχοντες τὴν πεποίθησιν ὅτι θέλωμεν εὐστοχήσει πλέον τῶν ξένων κατὰ τὴν εὐρεσιν.
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ.

ΠΕΡΙ ΚΟΚΚΑΛΩΝ.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἤρχισαν ἐν τῇ Εὐρώπῃ νὰ μεταχειρίζονται τὰ κόκκαλα ὡς κόπρον, καὶ γίνοντες οὕτω τὰς λεπτάς καὶ πετρώδεις γαίας των. Τὴν σήμερον δὲ ἡ χρῆσις αὐτῶν εἶναι τόσον ἐκτεταμένη, ὥστε εισάγονται ἤδη πάμπολλα φορτία ἐξωθεν καὶ μάλιστα ἐκ τῆς Γερμανίας, Ὁλλανδίας καὶ τοῦ Βελγίου, στέλλονται δὲ καὶ τινα ἐκ τῆς Σμύρνης. Πρέπει δὲ νὰ ἦναι ἀλεσμένα, ἵνα χρησιμεύσωσιν ὡς κόπρος. Εἰς τὸ Λονδῖνον μῦλοι ἐσυστήθησαν, ὅπου συντρίβονται ἡ ἀλέθονται, καὶ τότε δύναται τις νὰ τὰ ἀγοράσῃ.

Καὶ τὰ μὲν χονδραλεσμένα, δηλ. ὅσα ἔχουσιν ἐνός ἢ ἡμίσεως δακτύλου μέγεθος, πωλοῦνται πρὸς 15 γρ. περίπου τὸ 29 ὀκαδό-μετρον, τὰ δὲ λεπταλεσμένα ἢ τὰ εἰς εἶδος κομορτοῦ πρὸς 20 περίπου γρ. Ἄγγλος τις παρατηρεῖ, ὅτι εἰς μέρη ξηρὰ καὶ ἀκαλλιέργητα ἐπροξένησαν μεγίστην ὠφέλειαν, διότι ἐνεκα τῆς ἐλλείψεως ζῶων δὲν ὑπῆρχε κόπρος, ἢ δὲ μεταχομιδὴ αὐτῆς ἤθελεν εἶσθαι πολὺ δαπανηρὰ. Διὰ μέσου αὐτῶν ἐκτεταμέναι περιοχαὶ ἀκάρπων ἀμμων μετεβλήθησαν εἰς ἀγρούς καρποφόρους. Τὰ κόκκαλα εἶναι πολὺ εὐθηνότερα τῆς κόπρου, καὶ διὰ τὸ ἐλαφρὸν αὐτῶν, εὐκόλως δύναται τις νὰ τὰ μεταφέρει καὶ προσέτι τόσον πολυπληθῆ, ὥστε δὲν δυσκολεύεται τις νὰ ἀγοράσῃ ὅσα θέλει. Εἰς 16, 453 ἴ, τετραγωνικοὺς πήχεις, ὅπου ἐβάλθησαν 30 μέτρα κοκκάλων, ἐσάρτησαν δύο καὶ ἡμισυ μέτρα σίτου, καὶ με ὄλην τὴν ἀδυναμίαν καὶ λεπτότητα τοῦ χώματος, ἐκαρποφόρησαν ὅμως εἰκοσιτέσσαρα μέτρα ἄλλα δὲ τοῦ αὐτοῦ ἀγροῦ μέρη, ἅτινα ἐξεπίτηδες εἶχον σπαρῆ χωρὶς κόκκαλα, δὲν ἔδωκαν οὔτε αὐτὸν πρὸν σπόρον.

ΠΕΡΙ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ.

Πολλοτάτους ἀπαντῶμεν σήμερον γράφοντας τὴν τῶν Βενετῶν πρόληψιν τῆς εὐγενείας, ἣτις ἀρκεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν κοινωνικὴν πρόοδον. Εἶναι ἀληθές ὅτι κανεὶς ἐξ ἡμῶν δὲν τολμᾷ νὰ καυχῆθῃ ὅτι δὲν ἔχει προλήψεις, ἀλλὰ ἐκεῖνος ὅστις φαντάζεται ὅτι γεννᾶται φέρων τὸν τί-

τλον τῆς εὐγενείας πρέπει νὰ σπουδάσῃ ὅπως καθάρισῃ τὴν κεφαλὴν του ἐκ τῆς προλήψεως ταύτης με τὴν δύναμιν τοῦ ὀρθοῦ λόγου, μάλιστα εἰς τὴν παρούσαν ἐποχὴν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς πεφωτισμένης Εὐρώπης, ὅτι καὶ πράγματα καὶ πρόσωπα ὀρίζονται καὶ γνωρίζονται ἀκριβέστερον.

Γέννησις ἀπὸ ἐπιστήμους γονεὺς μόνη, καὶ ἀνκαυχᾶται τις πρόγονον τὸν Πέλοπα, ἐμπορεῖ νὰ κάμῃ ἄνθρωπον ἀνθρώπου διάφορον τὴν τύχην, ἀλλ' ὄχι διάφορον καὶ τὴν φύσιν. Προλήψεις εὐγενείας εἶναι προλήψεις ἰδιωτῶν καὶ βαρβάρων, οἱ ὅποιοι μὴν έχοντες ἴδια προτερήματα σπουδάσου νὰ σκεπάσωσι τὴν ἀσχημίαν των με τῶν ἄλλων τὴν λαμπρότητα, καὶ νὰ κατασιγάσωσι τὴν περὶ αὐτῶν ἀτυχεστάτην φήμην με τῆς πατραγαθίας τὸν κρότον.

Ταῦτα μᾶς διδάσκει ἡ φιλοσοφία, ἣτις ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ ὁ ὀρθὸς λόγος· ἡ δὲ θρησκεία τί μᾶς παραγγέλει; ἀπὸ τὴν πρώτην ἕως τὴν τελευταίαν τῶν βιβλίων τῆς σελίδα ἄλλο δὲν εὐρίσκει ὁ ἀναγνώστης παρὰ ἀγάπην τοῦ πλησίον, ἀδελφικὴν ἰσονομίαν, καὶ εὐνομίαν καταδρομὴν τῆς Φαρισαϊκῆς φιλαρχίας, καὶ κατηγορίαν τῶν ψευδοχριστιανῶν, ὅσοι τολμοῦν νὰ μεταχειρίζονται τοὺς ἀδελφούς των ὡς δούλους· διότι, εἰ ἄλλο ἐπιθυμεῖ νὰ κάμῃ παρὰ νὰ δουλώσῃ τὸν ἀδελφόν του, ἂν καὶ δὲν τολμᾷ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, ὅστις τὸν καταφρονεῖ, ὄχι διὰ τὰ ἀληθῶς καταφρονήσεως ἀξία, ἀλλὰ διὰ γενεαλογίαν, πρᾶγμα ἀπὸ τὴν προαίρεσιν τοῦ ἀνεξάρτητον;

Ὁ φιλόανθρωπος καὶ φιλογενῆς πολίτης εἶναι ὁ μόνος εὐγενῆς. Ἄν οἱ πρόγονοί του ἐπραξάν ἔργα λαμπρὰ (καὶ τὰ λαμπρὰ δὲν εἶναι ἄλλα παρὰ τὰ δίκαια καὶ ὠφέλιμα εἰς τὸ κοινόν) δὲν καυχᾶται, ἀλλὰ σπουδάζει νὰ πράξῃ καὶ αὐτὸς ὅμοια, διὰ νὰ μὴ κατασχύνῃ τοὺς προγόνους του. Ὁ ἐκ μνημάτων εὐγενῆς, ἂν κατάρθρωσεν αἰ καλὸν καὶ ὠφέλιμον τοῦ γένους οἱ πρόγονοί του, φαντάζεται ὅτι τὸ ἐκατάρθρωσεν, διὰ νὰ χωρίσῃ αὐτὸς τὴν οἰκογένειάν του ἀπὸ τὸ γένος, καὶ νὰ μεταφέρει εἰς ἐκείνην ὅσα καλὰ χρεωστοῦνται εἰς τοῦτο· ἀρπάζει τὰς εἰς ἄλλους χρεωστούμενας τιμὰς καὶ ὠφελείας, σπουδάζει νὰ ἀρχῇ μεταξὺ τῶν ὁμοίων του, οὐδ' ὑποτάσσεται εἰς τὸν αὐτὸν μ' ἐκείνους ζυγόν τῶν νόμων.

Ἐπαιρόμενος εἰς ἴδιαν χωριστὴν γενεαλογίαν καταφρονεῖ ὄχι μόνον τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ τὴν θρησκείαν του, καὶ γίνεται τῆς μερίδος τῶν Ἰουδαίων, ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἐλέγχει ὁ Χριστός, ὅτι, καὶ πράσσοντες ἔργα ἀλλότρια τοῦ Ἀβραάμ, ἐκαυχῶντο ὅμως ὡς εὐγενεῖς διὰ τὸν Ἀβραάμ ὡς μόνον ἐλεύθεροι. Ἰωάν. η. 33

44· καὶ τῶν ὁποίων τὴν μωρὰν ταύτην τῆς γενεαλογίας καύχουν μαρτυρεῖ καὶ ὁ Ἀπόστολος πρὸς Τίτ. γ'· 3· διότι καὶ αὐτοὶ ἐπίστευσαν εἰς Χριστὸν καταφρονούντες τὴν Χριστιανικὴν ἰσότητά, ἠθέλουν νὰ νομιζῶνται εὐγενέστεροι τῶν λοιπῶν Χριστιανῶν.

Ἀπὸ τὴν αὐτὴν θρησκείαν λοιπὸν μανθάνομεν, ὅτι καταγόμεθα ὅλοι χωρὶς ἐξαιρέσιν ἀπὸ ἑνα ἄνθρωπον ὀνομαζόμενον Ἀδὰμ, ὅστις ἐπλάσθη ἀπὸ αὐτὰς τοῦ Θεοῦ τὰς χεῖρας· τῆς αὐτῆς γενεαλογίας εὐγενέστεραν ἄλλην νὰ ἐπινοήσωμεν εἶναι τῶν ἀδυνάτων, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Ἀδαμικὴ εὐγένεια εἶναι κοινὴ εἰς ὅλους τοὺς ἀπογόνους του, ἔμεινε πλέον νὰ ἐξηγηθῶμεν ἀπὸ τίνα τῶν υἱῶν του καυχᾶται καθεὶς ἐξ ἡμῶν, ὅτι κατάγεται ἀπὸ τὸν δίκαιον Ἀβελ, ἢ ἀπὸ τὸν ἀδελφοκτόνον Κάιν; Τοῦτον ἀδισταχτως ἔχουν πρόγονον (καὶ κανεὶς δὲν τὸν φθονεῖ διὰ τῆς αὐτῆς ἀνθρωποκτονίας εὐγενείαν) ὅσοι καταφρονούντες τὴν δικαιοσύνην, ἣτις εἶναι ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη, θέλουν νὰ λογιζῶνται ἀνώτεροι τοῦ πλησίον διὰ μόνον προγονικὰς ἀρετὰς, ὅποτε οὐδὲ διὰ τὰς ἰδίας ἀρετὰς συγχωρεῖται εἰς τὸν Χριστιανὸν ἡ ὑπερφρόνησις.

Κοραῆς.

Ἐκ τοῦ δευτέρου Φυλλαδίου τῆς Ἱστορίας τῆς Ρωσσίας, κατ' αὐτὴν διακρινόμενου ἀποσπῶμεν τὸ ἐφεξῆς ἀπεικόνισμα διήγημα.

Διηγήματα περὶ γοήτων, ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ Νέστορος, ξενήκουστα ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ἄλλων ἐθνῶν, δεικνύουσι ἐπὶ μᾶλλον τὸ πνεῦμα τῆς τότε ἐποχῆς.

Λιμὸς μέγας χτεμάστιζε τὴν Ροσσόβην. Δύο δ' ἀπάτεωνες ἀναχωρήσαντες ἐξ Ἰαροσλαβίας (χτισθείσης ἴσως ὑπὸ Ἰαροσλαύου), περιήρχοντο τὰ χωρία, κηρύττοντες πανταχοῦ, ὅτι διὰ μαγικῶν τεχνασμάτων αἱ γυναῖκες ἤσαν πρόξενοι τῆς δημοσίας συμφορᾶς. — Ναι, ἔλεγον, αὐταὶ ἐπιφέρουσι τὸν λιμὸν, καὶ ἐξεύρετε πῶς; κρύπτουσιν ἐντὸς τοῦ σώματος τὸν ἄρτον, τὸ μέλι καὶ τοὺς ἰχθύας. Πῶς θέλετε νὰ μείνωσι καὶ εἰς τοὺς ἄλλους; Ἐκπληροσμένου δὲ τοῦ ὄχλου, — Ἀμφιβάλλετε περὶ τούτου, ἐπανελάμβανον οἱ δύο μάγοι; θέλετε ἀποδείξετε; θέλετε νὰ τὸ ἴδητε ἰδίως ὀφθαλμοῖς, νὰ τὸ ψηλαφήσητε ἰδίως χερσὶ; Φέρετε ἐδῶ γυναῖκας· φέρετε τὰς πρώτας ἐρχομένας. Τὴν αὐτὴν ἀπασαι ἔχουσι κακίαν. Οἱ τε πιστεύοντες δὲ καὶ οἱ μὴ, ἐκ περιεργείας ἐξίσου κινούμενοι ἵνα ἴδωσι τὸ ἀποτέλεσμα τὰς ἀλλοκότου ταύτης σκηρῆς, φέρουσι ἐν τῷ ἄμα τὴν πρώτην εἰς αὐτοὺς πα-

ρουσιασθεῖσαν γυναῖκα. Οὗτοι δὲ σπασάμενοι τὰ ξίφι, ἄρχονται ἐκδαίροντες τοὺς ὄμους τοῦ θυμῶτος· ἐκ δὲ τῶν χειρῶν τῶν φορεμάτων αὐτῶν τῶν γοήτων ἔρρεον κόκκοι σίτου φαινόμενοι, ὅτι ἐξήρχοντο ἐξ ἐκάστης πληγῆς. — βλέπετε λοιπὸν, ἀνέκραζον οἱ πλάνοι, τί εἶχον αὐταὶ ὑπὸ τὸ δέρμα; Πάντες δ' ἐσπευδον φέροντες πρὸς αὐτοὺς τὰς γυναῖκας, τὰς ἀδελφὰς καὶ τὰς μητέρας, εἰς τὴν αὐτὴν καθυποβαλλομένης ἀποπειραν μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας. Ἡ κατὰ τῶν γυναικῶν δὲ λύσσα ὑπῆρξε γενικωτάτη, καὶ οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες μετὰ τῶν ὅσον οὕτω ἀξήθηντων συνεταίρων των, δορυφορούμενοι ὑπὸ τῆς διαθέσεως ταύτης τῶν πνευμάτων, ἐσφάζον κατὰ προτίμησιν τὰς πλουσίας γυναῖκας ἐντὸς τοῦ οἴκου αὐτῶν εἰσερχόμενοι, ἄς καὶ ἐλήσσειον ἀκολούθως. Καὶ ἀπῆλθον μὲν ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον μέχρι τοῦ Βιέλου· Ὁξέρου· κακὴ τύχη ὅμως αὐτῶν, ὁ βοιάρος Ἰάνης περιερχόμενος εἰς εἰσπραξίαν φόρων διὰ τὸν Σβιατοσλαύον, συνέλαβεν αὐτούς· ἐρωτώμενοι δ' ἀπεκρίναντο ἄλλ' ἄντ' ἄλλων, λέγοντες ὅτι τὸ μὲν σῶμα εἶναι ἔργον τοῦ διαβόλου, ἡ δὲ ψυχὴ ἔργον τοῦ Θεοῦ· ὅτι ὁ Ἀντίχριστος κατοικεῖ ἐντὸς τῶν πυθμένων τῆς ἀβύσσου, καὶ ὅτι οὕτω πιστεύοντες εἰς τὴν δύναμιν αὐτοῦ, γιγνώσκουσιν ἐντελῶς ὅτι οἱ ἄλλοι δὲν ἐξεύρουσι. Καὶ τί μὲν ἐνοεῖ ὁ καλὸς Νέστορ ἐμβάλων εἰς τὸ στόμα τῶν κακούργων τοιαύτας ὀμιλίας πρὸς δικαίωσιν τῶν κακῶν αὐτῶν πράξεων, ἀποροῦμεν, ἀλλ' ὁ βοιάρος — Ἐπειδὴ γνωρίζετε, εἶπεν, ὅσα οἱ ἄλλοι ἀγνοοῦσιν, ἐξεύρετε καὶ ποῖα ἡ μοῖρά σας; Μελετᾶς, ἀπεκρίθησαν οὗτοι ἀποτόμως, νὰ μᾶς παρουσιάσῃς εἰς τὸν Σβιατοσλαύον, οὐαὶ δ' εἰς σέ, ἂν μᾶς θανατώσῃς. Ἄλλ' οὗτος ὀλιγωρήσας τὰς προφητείας αὐτῶν, ἐκρέμασεν αὐτοὺς ἐκ δρυὸς ὡς πολιτικούς καταδίκους.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

(Ἐκ τοῦ Βρεττανικοῦ Ἀστέρος.)

Σιγαρόχαρτον. — Πρὸ πολλοῦ ἐδημοσιεύθη ἡ ἀνακάλυψις τῆς κατασκευῆς νέου σιγαροχάρτου. Αἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀλγερίας ἀναφέρουσιν, ὅτι ἐσυστήθη ἤδη ἐκεῖσε ἐργοστάσιον πρὸς χημικοποίησιν τῆς ἐφευρέσεως ταύτης. Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος χάρτης κατασκευάζεται ἐξ ἀποβλήτων χαυλῶν καὶ μέρους φύλλων τῶν ριπτομένων ὡς ἀχρήστων. Ἡ ἀξία τῶν πρὸς κατασκευὴν τοῦ συνήθους σιγαροχάρτου βακῶν υπολογίζεται, ὅτι ἐτησίως ἀνέβαινεν εἰς 6, 000, 000 — 10, 000, 000 φράγκων. Ἡ ἐκ τῆς ἐφευρέσεως λοιπὸν ταύτης ὠφέλεια τῆς Γαλλίας ἐστὶ κα-

ταφανής, και ουδεμία ἀμφιβολία, ότι ἡ ἐπιχειρησις θέλει προοδεύσει και θέλει καταστήσει εὐθνηότερον τὸ σιγαρόχαρτον, τοῦ ὁποίου γίνεται μεγάλη κατανάλωσις.

Ισπανικὴ Ταυρομαχία. — Μεγάλῃ ταυρομαχία παρεστάθη πρό τινων ἡμερῶν ἐν Βαίοννῃ ἐνθα πλήθος θεατῶν συνέρρευσαν ἐκ τῶν πλησιοχώρων. Ὁ περίφημος Ἰσπανὸς ταυρομάχος Ἐγάνας ἦν ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ δράματος· ἐξ ταῦροι ἤχθησαν ἐν τῇ παλαιάστρῃ, ὧν οἱ δύο ἐν βραχεῖ ἐφονεύθησαν, οἱ δὲ λοιποὶ κατερικῶς πολεμήσαντες ἐφαγον πολλοὺς ξιφισμοὺς, μέχρις οὗ φονευθῶσι. Δύο ἐξ αὐτῶν ἐτραυματίσαν διὰ τῶν κεράτων δύο ἀντιπάλους και εἰς ἵππος ἐφονεύθη. Ἐτερος δὲ ἵππος φοβηθεὶς τὴν ὄρμην ἐνός ταύρου, ἔπεσε γαμαί και ἔμεινε πρὸς ὀλίγον ἀκίνητος, ὡς ἂν εἶχε φονευθῆ. Ἄλλ' αἰφνης και διὰ μιᾶς ἐξεγερθέντος, ἐφώρμησεν ὁ ταῦρος κατ' αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ ἵππος περιστραφεὶς τινάσσει αὐτῷ τρομερὸν λάκτισμα κατα πρόσωπον, ὅπερ τοσοῦτον ἀπεθάρρυνε τὸν ταῦρον, ὡστε δὲν ἀπεπειράθη πλέον ν' ἀνανεώσῃ τὴν προσβολήν. Βροντώδεις χειροκροτήσεις ἐστεψαν τὴν νίκην τοῦ ἵππου. Τὸ θέαμα και τοῖ βαρὸν παρέχει ἐν γένει μεγάλην εὐχαρίστησιν.

Διαπορία ἐπὶ τοῦ Ῥήνου. — Ἡ ἐφημερίς τῆς Κολωνίας ἀναφέρει ὅτι ἡ πρὸς κατάργησιν τῶν ναυτικῶν ἐπὶ τοῦ Ῥήνου δικαιωμάτων σχηματισθεῖσα ἐπιτροπὴ συνήλθεν ἐσχάτως εἰς διαφόρους συνεδριάσεις ἐν τῇ πόλει ταύτῃ. Κατὰ τὰς ληφθείσας ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς πληροφορίας αἱ κυβερνήσεις τῶν παραποταμιῶν κρατῶν εἰσι διηρημέναι εἰς δύο μέρη, ὧν τὸ μὲν περιλαμβάνον τὴν Ὀλλανδίαν, Γαλλίαν, Βάδην και Βαυαρίαν ἐπιζητεῖ τὴν πλήρη τῶν δικαιωμάτων κατάργησιν, τὸ δὲ συγκαίμενον ἐκ τοῦ Κασσῶ, τῆς Ἑσσης και τῆς Πρωσσίας, προτείνει τὴν ἐλάττωσιν μόνον αὐτῶν.

Οἱ διὰ τὴν Ἰταλίαν ἐκδρομεῖς. — Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἀνεχώρησαν και ἀναχωρεῦσιν ἐτι ἐξ Ἀγγλίας διάφορα σώματα ἐθελοντῶν διὰ τὴν Ἰταλίαν, ὅπως ἐνωθῶσι μετὰ τοῦ Γαριβιάδου και συνενωθῶσιν εἰς τὸν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνα τῶν Ἰταλῶν. Οἱ φίλοι τοῦ Γαριβιάδου, οὗς προσεπάθησε ν' ἀποκτήσῃ και διατηρήσῃ ἐν Ἀγγλίᾳ, ἔκαμον τὸν κόσμον ἄνω καὶ κάτω, ὅπως στρατολογήσωσιν εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἀγγλίας και Σκωτίας μυρίους ἐθελοντάς, και συνάξωσι μυρία βοηθήματα ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος. Συνεχρότησαν συνελεύσεις, ἀπήγγειλαν δημοσίᾳ λόγους, ἐπεκαλέσαντο διὰ τοῦ Τύπου τὴν γενναίαν συνδρομὴν τοῦ Ἀγγλικῦ λαοῦ, και κατώρθωσαν γὰ ἐξάψωσι και ἐλ-

κύσωσι τὰς συμπαθείας ὀλοκλήρου ἔθνους ὑπὲρ τοῦ Ἰταλικῦ ἀγῶνος. Εἰς τὴν περὶ στρατολογίας πρόσκλησιν δὲν ἐτρέξαν βεβαίως, ὡς ὑπὲρ τοῦ Πάπα, πειναλέοι και φανατικοὶ Ἴρλανδοὶ, ἀλλ' ἄνδρες ἔχοντες ἀνεξάρτητον πόρον ζωῆς και ἀληθῶς φιλελεύθερα αἰσθήματα. Ἡ περιστάσις αὕτη μᾶς ἀναμνησθεὶς τοὺς φιλέλληνας τοῦ ἡμετέρου ἀγῶνος, πρὸς οὗς τοσαύτη ὀφείλεται εὐγνωμοσύνη, και μᾶς ὑπαγορεύει νὰ ἀναθέσωμεν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς τὸ ζήτημα, ἂν πρέπη και δικαίωμα νὰ προσδοκῶμεν ἐν ὧρα κινδύνου. Ὅπως σπεῖρει τις, οὕτω και θερίσει. Ἡ Ἑλλάς ἔπρεπε νὰ θηρεύῃ φίλους, προστατας και συμμάχους ἐκεῖ, ὅπου ἀπέκτησε τοιοῦτους τὸν Πεδεμόντιον και οὐχὶ ἐν Αὐστροῖα, Βαυαρίᾳ κτλ. Ὅταν οἱ ἐθελονταὶ τῆς Ἀγγλίας ἀφίνωσι τὰς Βρεττανικὰς ἀκτὰς, ὁ αἰθὴρ αὐτῆς ἀντηγεῖ ἀπὸ τὰς ἐνθουσιώδεις αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ Γαριβιάδου και τῆς Ἰταλίας ἀνευφημίας· ὡνομάσθησαν ἐκδρομεῖς, ἦτοι ταξιδιωταί, εἰς Ἰταλίαν ἵνα μὴ δοθῇ ἀφορμὴ παραπόνων εἰς τὰς ξένας Κυβερνήσεις, ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἐπιτρέπει στρατολογίαν νὰ διενεργηταί ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῆς Κράτει κατὰ ξένης κυβερνήσεως παρὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ διεθνοῦς δικαίου. Τοιοῦτοτρόπως και ἂν θέλῃ ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις οὐδαμῶς δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὸν λαὸν αὐτῆς, ὅπως στρατεύηται ὑπὲρ οὐτινος δήποτε βούλεται. Ἄλλ' αὕτη οὐδόλως ἀντίκειται νῦν εἰς τὸ κίνημα τοῦτο τῶν ἰδίων ὑπηκόων ἀπ' ἐναντίας φαίνεται νὰ εὐνοῆ τὴν ὑπὲρ τῆς Ἰταλίας ταύτην παλιόροισιν τῶν φιλελευθέρων. Διότι, ὅτε ἐσχάτως ἐν τῷ κοινοβουλίῳ ἐγένετο ἐπερώτησις διατί δὲν ἐμποδίζει τοιαύτην στρατολογίαν, ἀπήντησεν εἰς τὸν καθολικὸν βουλευτὴν, διατί δὲν ἔκαμεν ὁμοίαν ἐπερώτησιν ὅτε ἐστρατολογοῦντο Ἴρλανδοὶ ὑπὲρ τοῦ Πάπα; Ἐντεῦθεν λοιπὸν τὸ ἐκδρομεῖς και ὡς τοιοῦτους δέχονται οἱ πράκτορες τοῦ Γαριβιάδου τὸς γινώσκοντας τὴν χρῆσιν τῶν ὀπλων, ἰδίως δὲ τοὺς ἐθελοντάς οἵτινες εἶναι ἤδη κατὰ τὸ μᾶλλον και ἤττον γεγυμνασμένοι εἰς τὰ ὄπλα.

Ναυάγιον. — Τὸ πλοῖον Πουνζιάβ τοῦ λιμένας Σανδερλάνδ, 304 τόνων, πλοιαρχούμενον ὑπὸ τοῦ Θωμᾶ Θάλη, ἐντελῶς ἀπωλέσθη ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὰ ὑφάλων τὴν 3ην ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς 15 πρὸς τὴν 16 τοῦ μ. Τὸ πλοῖον κατὰ πρῶτον ταξιδεῦον, ἐπέστρεφεν ἐκ τοῦ ὄρμου Ἀλγυᾶ με φορτίον ξυλικῆς, κατευθυνόμενον εἰς Ἀμστελὸδαμον. Εἶχε δὲ πλήρωμα 12 ἀνθρώπων και Γάλλον ἐπιβάτην ὀνόματι Ἀρβουσσὲτ μετὰ τῆς συζύγου του και ἐξ ἠγλέων τέκνων ἀπὸ 6—22 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν.

Ἡ νύξ ἦν ζοφερωτάτη και ἔπνεε Μ.Α. ἄνεμος, ὅτε τὸ πλοῖον συνεκρούσθη ἐπὶ τῶν ὑφάλων κατὰ τὴν φοράν τοῦ ἀνέμου· και ἐπειδὴ ὁ κίνδυνος ἦτο προφανής, ὁ πλοιαρχος ἔρριψεν ἀμέσως τὰς λέμβους εἰς τὴν θάλασσαν, και τὸ πλήρωμα και οἱ ἐπιβάται ἅπαντες ἔσπευσαν ὅτι τάχιστα νὰ σωθῶσιν ἐν αὐταῖς ἐκτὸς τῆς γυναικὸς τοῦ Γάλλου, ἧτις σπασμωδικῶς προσκολληθεῖσα ἐπὶ τινος τῶν ἰστῶν, ἐστάθη ἀδύνατον ἐκείθεν νὰ μετακινήθῃ μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειας τοῦ πλοιαρχοῦ νὰ τὴν σώσῃ. Εἰς χειρὰς αὐτοῦ ἔμειναν τὰ ῥήγματα τῶν ἐνδυμάτων, ἐκ τῶν ὁποίων εἰς μάτην τὴν ἐτράβα, διὰ νὰ τὴν ἀποσπάσῃ τοῦ ἰστοῦ. Ἡ μία λέμβος περιέχουσα τέσσαρας ἐκ τοῦ πληρώματος, τὸν Γάλλον και δύο τέκνα, παρεδόθη εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀνέμων, πρὶν ἢ ἐτέρα καταβιβασθῇ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀμφότεραι δὲ ἀκολούθως διεκινδύνευσαν νὰ καταποντισθῶσι, και δὲν ἤθελον βεβαίως σωθῆ, ἂν τὴν πρωίαν δὲν συνήντα ταύτας πλοῖον φορτωμένον δι' Ἀντβέρπην, ὅπερ παραλαβὸν τοὺς ναυαγήσαντας ἀπεβίβασεν εἰς Φαλμούθ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν. Ὁ Γάλλος ἦν Ἱεραπόστολος διαμείνας 28 ἔτη ἐν Ἀφρικῇ, ὅπου ἀπέκτησε τὴν ἡμίσειαν δωδεκάδα τῶν κορασιῶν του, ἐδοκίμασε πολλὰς ταιλαιπωρίας και δεινὰ, και διέτρεξε μυρίους κινδύνους ἐν Καφρερία και ἄλλοις τόποις τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς. Κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο δυστύχημα ἀπώλεσε τὴν σύζυγον του, τὰ χειρόγραφα του, και πᾶν ὅ,τι εἶχεν ὁ δυστυχής.

Περὶ γάλακτος και τῶν ἐξ αὐτοῦ παραγομένων.

Γάλα, βούτυρον, τυρός. — Ταῦτα εἰσὶν ἔμμεσα ζωικὰ προϊόντα ἀφθόνως καταναλισκόμενα πάντα ἐν οἰαδῇποτε χώρα πεπολιτισμένη ἢ ἀγρία. Τὸ γάλα προμηθεύεται μόνον ὑπὸ τῆς κλάσεως τῶν μαστούχων, προώρισται δὲ ὑπὸ τῆς φύσεως πρὸς τροφήν τῶν νεογνῶν αὐτῶν. Χρησιμεῖε ὡς θάσις πάντων, και προμηθεύει διὰ τινων μεταβολῶν, ἂς εὐκόλως ὑφίσταται, ἀνθόγαλα, βούτυρον, τυρόν, τυρόγαλα ἢ πηκτόγαλα (curd) και ὀρρόν (S curd) κτλ. Προορισθὲν ὑπὸ τῆς φύσεως ὡς μόνη τροφή τῶν μαστούχων νεογνῶν, περιλαμβάνει ἀναγκαίως τὰ στοιχεῖα πρὸς τὴν ἀναπνοὴν και τροφήν. Αἷμα, σὰρξ, ὀστά, και πᾶσα ἄλλη ὑφὴ σχηματίζεται ἐκ τῶν στοιχείων αὐτοῦ· εἶναι δὲ πράγματι ἐντελής τροφή, ἧτις εἶναι ἐντελής εἰς τὸ εἶδος αὐτῆς μέχρι βαθμοῦ τινος ζωικῆς ἀναπτύξεως.

Τὰ συγγενῆ αὐτοῦ συστατικὰ εἰσι τυρίνη (casein) βούτυρον, ζάχαρις γάλακτος, διάφορα ἄλατα και ὕδωρ. Ταῦτα δὲ ποικίλλονται οὐ μόνον ἐν τοῖς διαφόροις ζώοις, ὡς ἐκ τῆς ἐξῆς ἀναλύσεως δηλωθήσεται, ἀλλ' ἐνταυτῷ κατὰ τὴν τροφήν, τὴν ἡλικίαν, και τὴν περίοδον μετὰ τὸν τοκετόν. Οὕτως 100 μέρη γάλακτος δαμάλεως χορηγεῖ

Table with 4 columns: τυρίνη, βούτυρον, ζάχαρις, ἄλατα ὕδατα. Rows show percentages for different stages: 4-48, 3-13, 4-7, 0-60, 87,02.. (the first row); 1-82, 0-11, 6-08, 0-34, 91,65. (the second row); 1-52, 3-55, 6-50, 0-45, 87,98. (the third row); 4-02, 3-32, 5-28, 0-58, 86,80. (the fourth row); 4-50, 4-20, 5-00, 0-68, 85,62. (the fifth row).

Τοιαῦται ἀναλύσεις πρέπει ἴσως νὰ θεωρῶνται μόνον ὡς προσεγγίσεις, καθότι ἡ τροφή, ἡ ἡλικία κτλ. πρέπει ἀείποτε ἵνα λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν. Δάμαλις τρεφομένη ἐπὶ δαυκίοις (καρβότα) π.χ. χορηγεῖ γάλα διάφορον τοῦ παραγομένου ὅταν τρέφεται ἐπὶ τεύτλοις.

Table with 4 columns: τυρ., βουτ., ζακ., ἄλας, ὕδωρ. Rows show percentages: Δαυκία 4-20, 3-08, 5-30, 6-75, 86,67. Τεῦτλα 3-75, 2-75, 5-95, 0-68, 86,87.

Μεθ' ὅλων δὲ τῶν διαφορῶν αὐτῶν ὑπάρχει πάντοτε ἐν τῷ γάλακτι ὑγιὸς τοκάδος (μητρὸς) ἱκανὴ τροφή τῶν νεογνῶν· τὸ ἀνθόγαλα και τὸ βούτυρον χορηγοῦσι λίπος, ὅπερ μετὰ τῆς ζαχαρέως χρησιμεῖε πρὸς τὴν ἀναπνοὴν ἢ τὴν θερμότητα· ἡ τυρίνη, τὰ στοιχεῖα τῆς τροφῆς και αὐξήσεως, και τὰ ἄλατα (κυρίως φωσφοροῦχα ἀσβέστου, μαγνησίας, σόδας και σιδήρου), ὕλην πρὸς κατασκευὴν τοῦ σκελετοῦ. Τὸ γάλα, ὡς εἶδος τῆς διαίτης τῶν ἡλικιωμένων προμηθεύεται ἐν Βρεττανίᾳ σχεδὸν μόνον ὑπὸ τῶν δαμάλεων, τὸ δὲ τῆς αἰγὸς και τὸ τοῦ προβάτου ἐνίοτε χρησιμεύουσι πρὸς κατασκευὴν τυροῦ· τὸ δὲ τῆς ὄνου μόνον ὡς θεραπευτικὸν τῆς φθίσεως. Τὸ ἀνθόγαλα σύγκειται ἐξ ὕδατος, πηκτοῦ γάλακτος και ὀρροῦ (κοινῶς τσίρου). και τοῖ δὲ ἤττον εὔπεπτον τοῦ κυρίως γάλακτος, δὲν ὑπόκειται ὁμως εἰς τοῦτο, ὡς τὸ βούτυρον. Τὸ νωπὸν βούτυρον εἶναι εὔπεπτότερον τοῦ ἀλμυροῦ. Ὁ ὀρρός κυρίως σύγκειται ἐξ ὕδατος και γαλακτικοῦ δξέος μετὰ μικροῦ μέρους τυρίνης, βουτύρου και ζαχαρέως. Τὸ πηκτόγαλα πέπτεται ἤττον εὐκόλως τοῦ ἀνθόγαλακτος, πολλῶ δὲ ἤττον τοῦ βουτύρου· σύγκειται κυρίως ἐκ τυρίνης, αὕτη δὲ ἐκ νωποῦ γάλακτος χορηγεῖ 54—82 ἀνθρακ. 7—15 ὕδρογ. 15—63 νιτρογ. και 23—39 ὀξυγόνο και θείου. Ὁ τυ-

ρός ἢ ξηρὰ τυρίνη, καὶ ἀφοῦ ὑποστῆ πιθανῶς χημικὴν τινα μεταβολήν, διαρκούσης τῆς ὠριμάνσεως αὐτοῦ, εἶναι συνήθως λίαν δυσκολόπεπτος. Ὁ ἐκ δαμάλεως τυρός εἶναι εὐπεπτότερος τοῦ ἐξ αἰγῶν ὅσον πηκτότερος δὲ καὶ ἐλαιωδέστερος, τόσον εὐπεπτότερος. Τὸ ζωϊκὸν λίπος, ὡς τὸ ἔλαιον τῶν φυτῶν, σύγκριται οὐσιωδῶς ἐξ ἄνθρακος, ὑδρογόνου καὶ ὀξυγόνου, διὸ καὶ χορηγεῖ ὕλην πρὸς ἀναπνοὴν καὶ θερμότητα. ὅταν περιέχη 80 τοῖς 100 ἄνθρακα, ὑπάρχει κυρίως εἰς τὴν πλήρη αὐτοῦ ἐνέργειαν. Οἱ κἀτοιχοὶ τῶν ψυχρῶν κλιμάτων δύνανται νὰ καταναλίσκωσιν ἀβλαβῶς πολλὴν τοιαύτην τροφήν. Ἄλλως αἱ λιπώδεις οὐσίαι εἰσὶ δύσπεπτοι καὶ διερεθίζουσι καὶ διαταράσσουσι τὸν στόμαχον.

Γ. Κ.

Διάλογος μητρὸς μετὰ τῆς θυγατρὸς.

Θυγάτηρ.

Κόντεψε, μαμά, κ' ἐφέτος ὁ χειμῶνας ὁ καυμένος, Πόσο χαίρει! ἡ καρδιά μου! τί καιρὸς εὐλογημένος! Τῶρ' ἀνοίγουν ἡ βεγγέριαι καὶ τὸ θέατρον κ' οἱ μπάλοι, Γίνονται ντιθερτιμέντα, γίνεται χαρὰ μεγάλη. Ἄντσι ὅσο καρναβάλι πῶς κοντεύει ν' ἀριθάρη Συλλογηθῶμαι, ἡ καρδιά μου ὅλο τρέμει σάν τὸ ψῆρι. Ἄχ, μαμάκα μου, ἐφέτος ἄρσε με νὰ ντιθερτίρω, Γιατί μὰ μαλιγκονία ἀνυπόφερτη πατίρω.

Μήτηρ.

Ναι, κοκῶνα μου ἐφέτος καὶ ἐγὼ θά ντιθερτίρω. Δὲν μπορῶ πλὴν μέσ' τὸ σπῆτι με τῆ δούλαις νὰ σουφρίω.

Μέρα νύκτα στὸ κεφάλι, κόρη μου, αὐτὸ δὲ θγαίνει, Νὰ τζενάρωμαι σάν χήνα μέσ' τὸ σπῆτι μαντριζομένη. Πότε πότε, στῆ ζωὴ μου, ἔρχεται μου νὰ κρεπάρω. Μοῦρρεται νὰ ξεπορτίσω, τ' ἄγρια θουνά νὰ πάρω. Καλὲ δὲς μασκαράλικι! Τέτοιαις σάν ἐμᾶς κυράδικαις Βιζιτάρουνε κουζίναις, καὶ ντεσπένταις καὶ μπουγάδικαις.

Τέτοια πράγματα, παιδί μου, στῆ φαντέσκαις μεριτάρουν, Ἄς δουλεύουνε σάν σκλάβες μέρα νύκτα, ἄς κρεπάρουν.

Θυγάτηρ.

Κι' ἂν μανίσουν ἡ φαντέσκαις;

Μήτηρ.

Βγάζω κείνας, πέρνω φρέσκαις, Ἡ κοκῶνες, κόρη, πρέπει, νὰ σκωθοῦν ἀπ τὸ κρεββάτι, Στὸ σοφᾶ νὰ ριποζάρουν, ὄχι δὰ πολὺ, κομματί. Κ' ὕστερω τὴν ντουαλέττα δὴν ὠραις χρεωσοῦνε. Νὰ ἰδοῦν καὶ με ριπόζο τὸν καφέ νὰ διπλαποῦνε. Καὶ σὲ μαγαζιὰ νὰ τρέξουν, νὰ ψουνίσουν κρινολίνα. Καὶ μποτινὲς τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς μόδας καπελίνα. Κι' ἀπ' τὸ μεσημέρι μία

Νὰ γυρίσουν εἰς τὸ σπῆτι, μιάμιση ἂν ἦναι εἶα. Καὶ ἀφοῦ ξεκουμποθοῦνε τῆ φαντέσκαις νὰ ρωτήσουν. Ἄν ἦν' ἔτοιμο τὸ πρᾶντσο γὸ τραπέζι νὰ καθίσουν, Δίω ὠρας πρὲς ἀπόκο γὸ τραπέζι ν' ἀλεγράρουν, Κ' ὕστερω νὰ σκωθοῦνε γὸ σοφᾶ νὰ ριποζάρουν, Καὶ καφέ φρεσκαλεσμένο νὰ τῶ; φέρουνε νὰ πρῦνε, Κ' ὕστερ' ἀπὸ μία ὠρα γὸ περίπατο νὰ θγοῦνε. Ὡστε ποῦ νὰ σκοτινιάση, καὶ γὸ σπῆτι νὰ γυρίσουν. Κ' εἰς τὸ καναπέ τῆ κόχη κουρασμέναις νὰ καθίσουν. Καὶ ἀφοῦ ξεκουραστοῦνε, ἂν ἦν' κῆρη νὰ καθίσουν. Εἰς τὸ πιάνο, καὶ τραγουδι εἰς μορφα νὰ τραγουδήση. Καὶ ἂν πάλι κῆρη κῆρτε εἰς τὴν πόρτα νὰ καταιδῆ, Εἰδεμὴ ὁ γιγθουκλούς τῆς εἰς τὴν κάμερα ν' ἀναίδη, Νὰ μιλήσουν καμμὴν ὠρα, κ' ἡ μαμά τση εἰς τὴ σάλα. Τοῦ σπητιῦ νὰ ριτσεβέρη φιλικὰ εἰζιττα ἄλλα. Ὅσο νὰ φωνάζ' ἡ δούλα, ἐσερβίρανε, ὄριστε, Κοκωνίτσα καὶ Κοκῶνα, γὸ τραπέζι νὰ καθῆστε, Καὶ σὰ φάνε καὶ περάση λίγη ὠρα, τὸ φανᾶρι. Τὸ τριφύτιλο ὁ δούλος εἰς τὸ χέρι του νὰ πάρη. εἰς τὸ θέατρο νὰ πάνε ἢ εἰς κανένα μπάλο. Ἡ εἰςε καμμὴν βεγγέρα, ἢ εἰςε κανένα ἄλλο μέρος, τῆ νυχτιὰ με μπάλους καὶ με γέλοια νὰ περάσουν.

Νὰ χορέψουν πόλκες, θάλσιχ, με τσοὶ φίλοι νὰ ξεσκάσουν. Καὶ στῆ τέσερης ἡ πέντε νὰ περάσουν γὸ σαλόνη. Ὅπου ντίντιοι καὶ τούρτες καὶ μποτιγκες καὶ ζαμπόνι. Μπορντά, Πόρτερ καὶ Μαδέραις καὶ Σκνπάνιαις καὶ μασαλάις. Λεμονάδικαις καὶ σομάδικαις καὶ ἐτοιμασίαις ἄλλαις. Περιμένουν τοὺς μουσικῶδες, τῆ κοκῶνες τῆ κεράδικαις, Νὰ τοῦ: κάμουν τὸ ὄνορε, σὰ νὰ ἦτανε φηγάδες. Κι' ἀπὸ κεί νὰ σκωθοῦνε μὴ καὶ δὴν καὶ γὸ κρεββάτι. Για νὰ λάθουνε ριπόζο καὶ νὰ κοιμηθοῦν κομματί, Νὰ ζωὴ ποῦ μεριτάρει ἡ κεράδικαις νὰ περνοῦνε. Ὅχι μαντριζομένης πάντα μέσ' τὰ σπῆτι τως νὰ ζοῦνε, Ὡς καμπόταις ὑπηρετταίς καὶ ἀνόηταις τὸ κάνουν. Με νοικοκυριὰ, με δούλοι καὶ με δούλαις χολοσκάνουν. Ἄλλαις χύνουνε τὸ φῶς τῶν μέρα νύκτα ῥᾶψ: ῥᾶψ: Ἄλλαις κοντοβίσαις μένουν διάβασε καὶ γράψε γράψε. Ἄλλη ἀπ' τὸ κέντημά τῆς τὸ κεφάλι δὲν σκῶνει, Ἄλλη ῥάφτει ξυλωμένα καρικῶνει καὶ μπαλῶνει, Τῆ δουλιάς τῆ ντάντας ἄλλαις καὶ τῆς παραμάνας κάνουν, Σὴν νὰ λείπουνε ἡ ξένις τὰ παιδιὰ τους νὰ θυζάνουν. Καὶ με τόσαις τυραγνίαις τὰ χρυσὰ περνοῦνε χρόνια, Βεραμέντε ἡ τοιούταις με τὰ σάπιχ τὰ λεμόνια. Πρέπει τως, τὸ μεριτάρουν, Καὶ με κλούβι' αὐγά καὶ ἄλλα τῆ ζευζέκαίς νὰ τῆ πᾶρου.

Θυγάτηρ.

Ἄχ! μαμά μου!

Πῶ κοντά μου

Σὰς παρκαλῶ, ἐλάτε

Νιζόγιχ μου, ἂν ἀγαπᾶτε,

Τὸ χρυσὸ σας στοματάκι

Νὰ φιλήσω κομματάκι,

Ὅπου πάντα τρέχει μέλι

Πάντα τὴν ἀλήθεια θέλει.

Καὶ αἰγοῦρο. τί κερδείγω εἰς τὸν κόσμον τὸν ἀπάνω. Ἄν παιδεύωμαι σάν σκλάβο, τυραγνηθῶμαι χολοσκάνω; Τὰ ραφίματα κ' ἡ ἄλλαις ἡ δουλιαίς κ' ἡ ἐργασίαις. Ἡ σπουδαί; καὶ τὰ βιβλία εἶναι ὅλα φλυαρίαις. Ποῦ τὸ ἔωαχ τυραγνοῦν, τὸ χιλοῦν τ' ἄδυνα ἰζῶν. Τὸ κουράζου καὶ τὸ φθείρου καὶ τὸν νοῦν μας τὸν σκοτιζοῦν. Στὴν ὀργῆ λοιπὸν ἄ; πάνε κ' ἡ δουλιαίς καὶ τὸ καλὸ τως. Καὶ ἐκείνοι π' ἀγαποῦνε νὰ σκοτιζοῦν τὸ μυαλό τως. I. I.

Τὰ δύο σκυλάκια.

Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης τῶν Σπαρτιατῶν θέλων ἐκ τῆς προὑπαρχούσης διαίτης τοὺς πολίτας εἰς σωφρονεστέρην βίου τάξιν νὰ μεταφέρῃ καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτοὺς ἐπιρρεπεῖς πρὸς καλοκάγαθίαν (διότι ἦσαν τρυφηλοὶ), ἀνέθρεψε δύο σκυλάκια ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ τῆς αὐτῆς μητρὸς γεννηθέντα καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἀφήσας εἰς τὴν οἰκίαν ἐσυνείθισεν εἰς λαιμαργίαν τὸν δὲ δεῦτερον λαμβάνων μεθ' ἑαυτοῦ, ἐγύμνασεν εἰς κυνήγιον. Ἐπειτα δὲ ἀφοῦ ἔφερε καὶ τοὺς ὄνω εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ, παρέθηκε φαγητὰ τινα ὀρεκτικὰ (γλιγοῦδια), ἀφῆκε δὲ καὶ λαγῶν ζῶντα. Ἐπειδὴ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ὤρμησε πρὸς τὰ πινάκια, τὸ δὲ ἄλλο κατὰ τοῦ λαγωῦ. «Βλέπετε, εἶπεν, ὦ πολῖται, ὅτι ἐνῶ ἀμφοτέρω εἶναι τοῦ αὐτοῦ γένους, διὰ τῆς ἀνατροφῆς ὁμως πολὺ διάφορα ἀλλήλων ἐγένοντο. Ἄλλω δὲ λέγουσιν ὅτι δὲν ἐπαρουσίασε κύνας τοῦ αὐτοῦ γένους, ἀλλ' ὁ μὲν ἐξ αὐτῶν ἦτο ἐκ τῶν διατριβόντων ἐν τῷ οἴκῳ, ὁ δὲ ἕτερος κυνηγετικός· καὶ ἔπειτα τὸν μὲν ἐκ τοῦ κατωτέρου γένους ἤσκησεν εἰς τὸ κυνήγιον, τὸν δὲ ἐκ τοῦ καλλιτέρου γένους εἰς τὴν λαιμαργίαν. Ἀφοῦ δὲ ἕκαστος ὤρμησεν εἰς ὅ,τι ἦτο συνειθισμένος, ἵνα φανερώσῃ πόσῃ ἐπιρροὴν ἔχει ἡ ἀνατροφή ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου εἶπε: «λοιπὸν καὶ ἡμᾶς ὦ πολῖται, οὐδὲν ἢ παρὰ τοῖς πολλοῖς θαυματοζομένη εὐγένεια καὶ τὸ νὰ κατάγεται τις ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους ὠφελεῖ, ἐὰν μὴ πράττωμεν ἐκεῖνα, δι' ὅσα ἐκεῖνος ἀπάντων τῶν ἀνθρώπων ἐνδοξότερος καὶ εὐγενέστερος ἐφάνη, γυμναζόμενοι καὶ μανθάνοντες τὰ καλά εἰς ὅλην ἡμῶν τὴν ζωὴν. (Πλουτάρχου ἀποφθέγμ. λακων.)

Οἱ τρεῖς γέροντες.

Εἰς τὸ δουκάτον Σλεσβίκον ζῶσιν ἀκόμη τὴν σήμερον ἄνθρωποι, οἵτινες ἐνθυμοῦνται τὴν ἀκόλουθον διήγησιν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ πρότινος καιροῦ ἀποθανόντος ἱερέως Ὁ . . . Ἐν τινι ἀπομεμακρυσμένη χώρᾳ κεῖται τι χωρίον ἀπομεμονωμένον ἢ ὁδὸς ἀερεῖ εἰς τὸ προαύλιον τῆς οἰκίας· ἐπὶ τινος θρανίου κάθηται γέρον τις λευκόθριξ κλαίων πικρῶς· ὁ ἱερεὺς εὐχεται εἰς αὐτὸν καλὴν ἐσπέραν καὶ τὸν ἐρωτᾷ τί ἔχει; Ἄχ, ἀποκρίνεται ὁ γέρον, ὁ πατήρ μου με ἔδειρεν. Ἐκτεπληγμένος ὁ ἱερεὺς δένει τὸν ἵππον του καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐδῶ ἀπαντᾷ ἄλλον γέροντα πολὺ γεροντότερον τοῦ πρώτου με ὀργίλον πρόσωπον καὶ τεταραγμένον. Ὁ ἱερεὺς ὁμιλεῖ πρὸς αὐτὸν φυλικῶς καὶ τὸν ἐρωτᾷ τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς του. Ἄλλοιμονον, εἶπεν ὁ γέρον, ὁ μικρὸς οὗτος (καὶ ἔδειξε τὸν πρῶτον γέροντα) ἄφησε τὸν πατέρα μου καὶ ἔπεσε » καὶ συγχρόνως ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου· ὁ ἱερεὺς ἐμεινεν ἄφωνος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, διότι βλέπει ἕνα ὑπὸ τῆς ἡλικίας ὅλως συμπεπαισμένον γέροντα ἐπὶ τινος ἀναπαυτικῆς ἐδρας ἀναπαυόμενον. (Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ Ε. II.)

Λέων, Ἄλώπηξ καὶ Ἐλαφος.

Λέων ἀσθενήσας ἔκειτο εἰς σπήλαιον εἶπε δὲ πρὸς τὴν φίλην αὐτοῦ ἀλώπεκα μεθ' ἧς εἶχεν οἰκειότητα. « Ἐὰν θέλῃς νὰ ἀναλάβω τὴν ὑγίαν μου καὶ ζήσω, κατάπεισον τὴν ἔλαφον τὴν μεγίστην, τὴν εἰς τὸ δάσος κατοικοῦσαν, διὰ τῶν γλυκῶν σου λόγων, καὶ φέρε αὐτὴν εἰς τὰς χεῖράς μου· διότι ἐπιθυμῶ τὰ ἐντόσθια κατὰ τὴν καρδίαν αὐτῆς. » Ἡ δ' ἀλώπηξ ἀπελοῦσα εὔρε τὴν ἔλαφον χοροπηδῶσαν ἐπὶ τῶν χόρτων χαροτήσασα δὲ αὐτὴν εἶπεν. « Καλὰ πράγματα ἦλθον νὰ σοὶ μηνύσω. ἤξεύρεις ὅτι ὁ βασιλεὺς ἡμῶν λέων εἶναι γείτων μου· ἀσθενεῖ δὲ καὶ εἶναι πλησίον νὰ ἀποθάνῃ. Ἐσκέπτετο λοιπὸν ποῖον ἐκ τῶν θηρίων θέλει βασιλεύσει μετ' αὐτόν. Εἶπε δὲ, ὁ μὲν χοῖρος εἶναι ἀχάριστος, ἢ δὲ ἄρκτος νωθρὰ, ἢ δὲ πάρδαλις θυμώδης, ἢ δὲ τίγρις ἀλαζών ἢ ἔλαφος εἶναι ἀξιώτατη νὰ βασιλεύσῃ, διότι εἶναι ὑψηλὴ κατὰ τὸ ἀνάστημα, πολλὰ δὲ ἔτη ζῆ, καὶ τὸ κέρασ αὐτῆς εἶναι φοβερόν εἰς τοὺς ὄφεις. Καὶ τί νὰ σοὶ τὰ πολυλογῶ; ἀπεφασίσθη σὺ νὰ βασιλεύσῃς. Τί θὰ ἦναι τὰ συγχαρικήα μου, ὅτι σοὶ τὸ ἐμήνυσα πρώτη; Ἄλλὰ παρακάλεσον τὸν Θεὸν δι' ἐμέ, μήπως καὶ με ζήτησῃ ὁ λέων, διότι με χρειά-

ζεται σύμβουλος εἰς ὅλα. Ἐὰν δὲ ἀκούσης ἐμὲ τὴν γραίαν, συμβουλεύω καὶ σὲ νὰ ἔλθῃς καὶ προσμένης πλησίον του, μέχρις οὗ ἀποθάνῃ.» Τοιοῦτοτρόπως εἶπεν ἡ ἀλώπηξ. Τῆς δὲ ἐλάφου ὁ νοῦς ἐτυφώθη ὑπὸ τῶν λόγων καὶ ἤλθεν εἰς τὸ σπήλαιον μὴ γνωρίζουσα τὸ μέλλον. Ὁ δὲ λέων ὀρμήσας ἐναντίον αὐτῆς τὰ ὦτα τῆς μόνον διὰ τῶν ὀνύχων ἐσπάραξεν. Ἡ δὲ ἔλαφος ταχέως ἔτρεξεν εἰς τὸ δάσος. Καὶ ἡ μὲν ἀλώπηξ ἐκρότησε τὰς χεῖρας διότι ἐκοπίασεν εἰς μάτην· ὁ δὲ λέων ἐστέναξε βαρέως, διότι ἐπέινα καθ' ὑπερβολὴν καὶ ἐλυπεῖτο διὰ τὴν ἀποτυχίαν καὶ παρεκάλει τὴν ἀλώπεκα νὰ πράξῃ τι ἐκ δευτέρου καὶ φέρῃ αὐτὴν πάλιν διὰ τοῦ δόλου. «Βαρὺ καὶ δύσκολον ἔργον μοὶ προστάτεις, ἀλλ' ὅμως θὰ σὲ ὑπηρετήσω.» Καὶ λοιπὸν ὡς ἰχθυεὺς κύνων ἠκολούθει αὐτὴν πλέκουσα πανουργίας. Ἡρώτα δὲ ποιμένας, ἂν εἶδαν ἔλαφον αἰματωμένην οὗτοι δὲ ἔδειξαν εἰς τὸ δάσος. Εὗρε ταύτην ἀναπαυομένην καὶ ἐστάθη μὲ ἀναίδειαν ἐνώπιόν τῆς. Ἡ δὲ ἔλαφος ὀργισθεῖσα καὶ ἀνορθώσασα τὴν χεῖρην εἶπεν ὦ παμμίαιρε, ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ γελάσης πλέον. Ἄλλους ἀπάτα, τοὺς ἀπείρους, ἄλλους κάμνε βασιλεῖς καὶ ἐρέθιζε. Ἡ δὲ ἀλώπηξ εἶπεν· Οὕτως ἀνανδρὸς εἶσαι καὶ δειλὴ; τοιοῦτοτρόπως ὑποπτύεις ἡμᾶς τοὺς φίλους σου; ὁ μὲν λέων ἀφοῦ σὲ ἔλαβεν ἀπὸ τὰ ὦτα ἐμελλε νὰ σὲ συμβουλεύσῃ καὶ νὰ σοὶ δώσῃ παραγγελίας περὶ τῆς τόσον μεγάλης βασιλείας, ὡς μέλλων νὰ ἀποθάνῃ· σὺ ὅμως οὐδὲ νὰ σὲ ἐγγίξωσιν ὑπέφερες.

Καὶ τῶρα ἐκεῖνος εἶναι θυμωμένος περισσώτερον ἀπὸ σὲ καὶ θέλει νὰ κάμῃ τὸν λύκον βασιλέα· ἀλλοίμονον κακὸν αὐθέντην! Ἄλλ' ἔλθε καὶ μὴ φοβηθῆς καὶ γενοῦ ὡς πρόβατον· διότι σὶ ὀρκίζομαι εἰς ὅλα τὰ φύλλα καὶ τὰς πηγὰς ὅτι οὐδὲν κακὸν θέλεις πάθει παρὰ τοῦ λέοντος, ἐγὼ δὲ διὰ μόνην ἐσὲ θέλω δουλεύσει. «Τοιοῦτοτρόπως ἀπατήσασα τὴν ἀθλίαν ἔπεισεν αὐτὴν νὰ ἔλθῃ καὶ πάλιν. Ἀφοῦ δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπήλαιον ὁ μὲν λέων εἶχεν ἐξαιρετον δεῖπνον, ἡ δὲ ἀλώπηξ ἐστέκετο ἴστατο βλέπουσα ἀπὸ πλάγιος δὲ κρυφίως τὴν καρδίαν τῆς ἐλάφου καὶ ἔφαγεν αὐτὴν ἀντὶ τοῦ κόπου τῆς. Ὁ δὲ λέων ἀφοῦ ἐξέτασε πάντα τὰ μέλη τῆς ἐλάφου, μόνον τὴν καρδίαν αὐτῆς ἐζήτει· ἡ δὲ ἀλώπηξ σταθεῖσα μακρόθεν εἶπε·» αὕτη τῶντι δὲν εἶχε καρδίαν, μὴ ζῆτει πλέον· διότι ποῖαν καρδίαν εἶχεν αὕτη, ἥτις δις ἐμβῆκεν εἰς οἶκον καὶ χεῖρας λέοντος; (Ἐκ τῶν μύθων τοῦ Αἰσώπου.)

E. II.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΔΗΜΩΔΕΙΣ (συνέχεια).

Γέλασέ τον τὸν χωριάτη, νὰ τὸν ἔχῃς ὅταν θέλῃς.—Ἡ πονηρία πολλάκις εἶναι ἀναγκαία εἰς τοὺς ἀγροίκους, διότι τὴν ἀλήθειαν ὑποπτύονται.

Γειτόνισσα τὸ σπῆτι σου καίεται· ἐγὼ ἔχω τὰ κλειδιά.—Εἰς ὀλιγόφρονας, οἱ ὅποιοι θαρρύνονται εἰς ἐπισφαλέστατα βοηθήματα.

Γειτόνισσα πάγι' ὁ ἀντρας μου στὸ μύλο, νὰ παντρευτῶ, ἢ νὰ τὸν καρτερέσω.—Εἰς ἀφρονάς γυναῖκας.

Γενάρι μῆνα κλάδευε, καὶ λίσγο ἐργαλεῖον τῆς γεωργίας) μὴ γυρεύῃς.—Χιακὴ. Ὅτι ὁ ἐργαζόμενος εἰς ἀρμοδίας περιστάσεις δὲν ἔχει ἀνάγκην πολλῶν, τὰ ὅποια ἤθελε χρειασθῆ εἰς ἀναρμοδίους.

Γέρο βοριά ἀρμένιζε, καὶ νότο παληκάρι.—Ἐπιτῶν καταλλήλως ἐν ἐνεργείᾳ λαμβανομένων.

Γέρο κριθάρι θέριζε, καὶ στάρι παληκάρι.—Ἐκαστος κατὰ τὴν δύναμιν του πρέπει νὰ ἐκλέγῃ καὶ τὰς κοινὰς ἐργασίας.

Γιὰ χάρι τοῦ βασιλικοῦ ποτιζέται κ' ἡ γλάστρα.—Ὅτι διὰ χάριν ἄλλου κολακεύει τις ἄλλον, καθὼς ἐκεῖνος, ὅστις ἐπιθυμῶν νὰ νυμφευθῆ μὲ τινα κυρίαν τῆς ἀρέσκείας του, ἀναγκάζεται νὰ κολακεύῃ τοὺς συγγενεῖς αὐτῆς. Ὁμοίᾳ τῇ

Γιὰ τὸν πόνο τοῦ βωδίου γλύφ' ὁ λύκος τὸν ζυγόν.

Γλυκὰ τάφαγες, ξυνὰ θὰ τὰ ξεράσῃς.—Εἰς τοὺς ὅσοι ἀρπαζόντες τὰ ξένα, ἀναγκάζονται νὰ τὰ ἐπιστρέφουν μὲ διπλὴν τῶν ζημιῶν καὶ εἰς τοὺς εἰς μεγαλειτέραν τῆς αὐτῶν ἀμαρτίας καταδικαζομένους τιμωρίαν.

Γλυκύτατό μου πράσο, καὶ πῶς θὰ σὲ ξεχάσω; Εἰρωνικῶς εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἀπὸ τὴν φιλοτιμίαν τῶν φαντάζονται ὅτι ὑπεραγαποῦνται ἀπὸ ἄλλους, ἐνῶ ἢ πρὸς αὐτοὺς ἀγάπη τῶν εἶναι ὡς μὴ οὔσα.

Γλυκάθηκ' (ἡ ἔμαθε) ἡ γρηὰ στὰ σῦκα, κ' ὅλη μέρα τ' ἀνεζήτα (καὶ ἄλλως, ἔτρωγε καὶ τὰ συκόφυλλα)—Εἰς ἀδηφάγους, τῶν ὁποίων ἡ λαιμαργία ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ αὐξάνει ἢ δι' ἀνθρώπους ἀναισχύντους, οἵτινες ἀφοῦ ἀπαξ εὐεργετηθῶσιν ὑπὸ τινος καθ' ἡμερινῶς προσφεύγουν εἰς αὐτὸν διὰ νὰ τοὺς εὐεργετῇ.

Γόνατα ποῦ δὲν κοπιᾶζουν κοιλιά δὲν θεραπεύουν. (Ἀθηναϊκὴ). Ὅτι ὅστις δὲν ἐργάζεται ὅπως δύναται, στερεῖται καὶ τὴν ἀναγκαίαν τροφήν κατὰ τὸ (Γενέσι. γ'. 19).

Ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου σου φαγεῖν τὸν ἄρτον σου.»

ΑΙ ΣΥΝΑΔΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

Ἡ παρά τοῖς ἐκδόταις Χ. Ζιάκα καὶ
 Ἐν Σμύρῳ.
 Ἐν Κωνσταντινουπόλει, παρά τοῖς Βιβλιοπώλαις.
 ἘΣ. Ἄνδρεάδῃ καὶ Ν. Δεπάστα.
 Ἐν Ἀθήναις παρά τῷ βιβλιοπώλῃ Κ. Ἐμμ. Γεωργί.
 Ἐν Φιλιππουπόλει. παρά τῷ Διδ. Κ. Θ. Ἰωάννιδῃ.
 Ἐν Ἀδριανουπόλει, παρά τῷ Κυρ.
 Ἐν Κεσιανίῳ, παρά τῷ Κ. Γ. Ζανέτῳ.
 Ἐν Κῦθωνίαις, παρά τῷ Κυρ.
 Ἐν Σύρῳ παρά τῷ Κ. Ι. Τιζάνῳ.
 Ἐν Καλλιπόλει, παρά τῷ Κ. Α. Σιδερίδῃ.
 Ἐν Χίῳ παρά τῷ Κυρ.
 Ἐν Ἰβραΐλα, παρά τῷ Κ. Ἡ. Περδικίδῃ.
 Ἐν Μιτυλήνῃ παρά τῷ Κυρ. Γ. Γρηγοριάδῃ.
 Ἐν Κερκύρα παρά τῷ ἔλλογίμῳ Κυρ. Ι. Ῥωμανῷ.
 Ἐν Ζακύνθῳ, παρά τῷ Κυρ. Μ. Βερίτέλῃ.
 Ἐν Κυθῆραις, παρά τῷ Κυρ. Α. Βαρβυρίῳ.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ παρά τῷ Κυρ.
 Ἐν Ἰωαννίνοις, παρά τῷ ἱεροδ. Σωφρονίῳ Νικολάου.
 Ἐν Κρήτῃ παρά τῷ Κυρ. Α. Πλοῖῳ.
 Ἐν Μαγνησίᾳ παρά τῷ Κυρ. Π. Βουρελάκῃ.
 Ἐν Βρυούλλοις, παρά τῷ ὑποπροξένῳ Κ. Π. Χαμάρτῳ.
 Ἐν Ἀκροπέδῳ (Βουρνόβα) παρά
 Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παρά τῷ Κυρίῳ Θεολόγῃ, Διευθυν-
 τῇ τοῦ Ἑλλ. Ταχυδρομείου.
 Ἐν Νέᾳ Ἐφέσῳ παρά τῷ Κ.
 Ἐν Ἰθάκῃ παρά τῷ Κ.
 Ἐν Κεφαλληνίᾳ παρά τῷ Κυρίῳ Ῥαζῇ.
 Ἐν Αἰνῳ παρά τῷ Κυρίῳ Μ. Σαμουηλίδῃ.
 Ἐν Βόλῳ παρά τῷ Κυρίῳ Παππαγιαννοπούλῳ.
 Ἐν Κύπρῳ παρά τῷ Κυρίῳ
 Ἐν Σάμῳ παρά τοῖς Κυρίοις Μ. Καψάλῃ καὶ Μ.
 Ἰρατσίαν.
 Ἐν Ἀτταλείᾳ παρά τῷ Κυρίῳ Ν. Δανιήλογλου.
 Ἐν Ἰλιουπόλει (Αἰδινίῳ) παρά τῷ Κυρίῳ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Οἱ συνδρομηταὶ τῆς Νέας Ἀποθήκης εἴτε ἀρχαῖοι εἴτε νῦν ὑποχρεοῦνται εἰς τὸ δεύτερον φυλ-
 λάδιον νὰ προπληρώσωσι τὴν ἐτήσιον αὐτῶν ὑδρομὴν ἄλλως θέλει διακοπῇ ἢ
 πρὸς αὐτοὺς ἀποστολῇ τοῦ φυλλαδίου. Ὁ δὲ δεχόμενος τὸ πρῶτον φυλλάδιον, θεωρεῖται συνδρο-
 μητὴς δι' ὅλοκληρον τὸ ἔτος.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀπανταχοῦ κατὰ τὸ ἤδη λήξαν πρῶτον ἔτος ἀνταποκριταὶ ἡμῶν νὰ μὴ
 ἀναβάλωσιν ἐπὶ πλέον τὴν ἀποστολὴν τῶν καθυστερουμένων τοῦ Πρώτου ἔτους συνδρο-
 μῶν· διότι ἤδη ἤρξατο καὶ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς.

Ἡ κατὰ τὸ Δεύτερον τοῦτο ἔτος ἐξωτερικὴ διακρίσις τῆς Ἀποθήκης, τουτέστι
 ἢ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν διανομὴ τῶν φύλλων αὐτῆς, ἢ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀποστολῇ, ἢ ἀλληλογρα-
 φία, ἢ εἰσπραξίς καὶ τὰ τοιαῦτα ἀνατίθενται τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν ἐκδόταν Κυρίους Χ. Ζιάκαν καὶ
 Κ. Προκίδην. Ὅθεν οἱ κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ἀνταποκριταὶ θέλουσι μετ' αὐτῶν ἀνταποκρίνεσθαι,
 ἐπιγράφοντες τὰς ἐπιστολάς « Πρὸς τοὺς ἐκδότας Κυρίου Χ. Ζιάκαν καὶ Κ. Προκίδην. » Διὰ
 δὲ τὰ ἀφορώντα τὸ πρῶτον ἔτος θέλουσιν ἀνταποκρίνεσθαι πάλιν μετὰ τῶν Συντακτῶν μέχρις οὗ
 κλεισθῶσιν οἱ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἐκείνων λογαριασμοί.

Ἡ ἀποστελλομένη ξένη ὕλη πρέπει ν' ἀποστέλληται ὡσαύτως πρὸς τοὺς ἐκδότας, ἵτινες θέ-
 λουσιν παραδίδει αὐτὴν τοῖς Συντάκταις. Πρέπει δὲ νὰ ἦναι εὐαγγέλιον εἰς καθαρεύου-
 σαν γλῶσσαν γεγραμμένη καὶ μετὰ τοῦ ὠφελίμου τὸ τερπνὸν καπερίεργον συνενουσα ἄλλως
 εἶναι ἀπαράδεκτος.

Ἐκαστὸς Συνδρομητὴς εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀποδόσεως τῆς αὐτοῦ συνδρομῆς ὀφείλει νὰ λαμβάνῃ
 ἔντυπον γραμματίον ὑπογεγραμμένον παρά τοῦ Ταμίου τῆς Ἀποθήκης Κ. Γ. Βοντζίδου, ἄλλως
 δὲν δικαιούται ν' ἀποποιήσῃ τὴν πληρωμὴν καὶ αἱ φορτωτικαὶ δὲ τῶν χρηματοδεμάτων ἐλπου-
 σιν εἶσθαι ὡσαύτως εἰς ὄνομα τοῦ ἰδίου Ταμίου.

Ἡ Ἀποθήκη ἀναγγέλλει εἰς τὸ ἐξώφυλλον αὐτῆς περὶ πάντος ἐκδιδαμένου νέου βιβλίου ὅταν
 ἀποσταλῇ πρὸς τοὺς Συντάκτας ἐν ἀντίτυπον δωρεάν. Καταχωρεῖ δὲ καὶ Ἀγγελίας εἰς τὸ ἐξώ-
 φυλλον πρὸς 1 γρ. τὸν στίχον.

Οἱ προμηθεύοντες πρὸς τὴν Ἀποθήκην δέκα συνδρομητὰς, προπληρόνοντας τὴν ἐτή-
 ριον συνδρομὴν, λαμβάνουσιν ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον δωρεάν.